

少年白马醉春风

เพลงยุทธ์
| ก้องห้ำ
| ซึ้นสรา
| ไร่เทียมทาน 2

ENTER!

周木楠 Zhou Munan เขียน
เป่าเป่า แปล

คำนำ

แม้ว่าจะสังเกตได้ยาก ทว่าสถานการณ์ในเมืองกานตงกำลังตั้งเครียดขึ้นเรื่อยๆ อย่างเงียบๆ ผู้คนมากมายเดินทางมาที่นี่ด้วยจุดประสงค์อันหลากหลาย แต่กลับมีเป้าหมายเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือขายตราผู้อาศัยอยู่ในเรือนลี้กเข้าไปในเมืองกานตง และยังเป็นอาจารย์ด้านการหมักสุราของไปหลี่ตงจวิน สิ่งที่คุณต้องการจากชายชราผู้นี้คืออะไรกันแน่ จะเป็นวิชากระบี่อันไร้เทียมทานที่เคยผงาดในใต้หล้า หรือยังมีอะไรมากกว่านั้น ทว่าจะด้วยเหตุผลอะไรไปหลี่ตงจวินก็ยอมตระหนกว่าครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องดี แต่เขาจะทำอะไรได้บ้างในสถานการณ์เช่นนี้

และนี่คืออีกหนึ่งบทเรียนสำคัญในชีวิตของคุณชายแห่งจวนเจินซีไหว ทว่าเรื่องราวมิได้จบเพียงนี้ เพราะบทเรียนที่รออยู่ข้างหน้ายังมีอีกมากมาย เพราะยุทธภพนี้กว้างไกลกว่าที่สายตาเห็นนัก

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

โจว มู่หนาน ชื่อจริงคือโจว กงหนาน เป็นนักเขียนในยุคหลังปี 90 ที่มีรูปแบบการเขียนอันแปลกใหม่และเฉียบคม วัยเยาว์เติบโตที่ริมฝั่งแม่น้ำซึ่งอุดมไปด้วยความเขียวชอุ่มและความอบอุ่นในเมืองเจียงหนานทางใต้ของจีน และใช้ชีวิตอยู่ในเมืองหลวงของทางเหนือ เขาหวังว่าจะพึงพางานเขียนในการดำรงชีวิตและปรารถนาว่าจะกลับไปยังทางใต้อันอบอุ่นอีกครั้ง

โจว มู่หนานเซ็นสัญญาเป็นนักเขียนประจำเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie รูปแบบผลงานส่วนใหญ่เกี่ยวกับวัยรุ่น ยุทธภพ และสำนักวิชาใหม่ เคยเป็นโปรดิวเซอร์ละครโทรทัศน์ก่อนจะเปลี่ยนมาเขียนนิยาย ผลงานเรื่องแรกที่เขาเผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie คือเรื่อง 'หมื่นยุทธพิชิตห้ำได้ฟ้าไร้พันธนาการ' โดยเป็นนิยายที่มีสไตล์แปลกใหม่ เต็มไปด้วยเลือดอันร้อนรุ่มและกลิ่นอายของคนวัยเยาว์

Zhou Munan

บทที่ 49

ความเห็นของท่าน

ห่างจากเมืองกานตงออกไปหกสิบหลี่มีเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่ง
ชื่อว่าหงหู

หงหมายถึงห่านป่า หูก็คือหงส์ เมื่อรวมเข้าด้วยกันจะมีความหมาย
ว่า 'วิหคที่ทะยานสู่ผืนฟ้า' และชาวเมืองหงหูหลายคนก็มีปณิธาน
จะทะยานขึ้นสู่ฟ้าจริงๆ เนื่องจากที่นี้อยู่ใกล้เมืองกานตงมาก คนผู้หนึ่ง
หากมีปณิธานสูงเทียมเมฆ หนทางที่ดีที่สุดก็คือการเข้าไปพึ่งพาเงินซีโหว
แต่ไม่ใช่ทุกคนที่จะกระทำการอันยิ่งใหญ่เช่นนั้นในเมืองกานตงได้
ดังนั้นที่แรกที่คนมาเยือนมักจะเป็นเมืองหงหู

ในเมืองนี้มีสำนักฝึกยุทธ์แห่งหนึ่งชื่อว่าหอพั่วเฟิง ชื่อของมัน
มาจากกองทัพพั่วเฟิงของเงินซีโหว การจะสอบเข้าสำนักฝึกยุทธ์นี้
ยากมาก ระหว่างการถ่ายทอดวิชาให้ศิษย์ในสำนักก็ยังมีคนหนีออกไป
กลางคันนับไม่ถ้วน แต่ผู้ที่ผ่านการทดสอบทั้งหมดตลอดระยะเวลา
สามปีอย่างราบรื่นจะถูกส่งเข้ากองทัพ ได้เป็นนายทหารระดับสูงตั้งแต
วันแรก

"ในช่วงชีวิตของบิดาพวกเขาเกิดไฟสงครามขึ้นรอบด้าน ผู้คนจาก

8 เพลงยุทธ์ก้องหล้า เชียงสุธาไร้เทียมทาน 2

หมู่บ้านแล้วหมู่บ้านเล่าถูกดึงไปสู้รบ ที่ได้กลับมาก็มีอยู่เพียงไม่กี่คน และกลายเป็นนายทหารระดับสูง ตอนนี่ไม่มีสงครามให้สู้รบ จึงได้แต่อาศัยการฝึกปรีอไม่หยุดหย่อน จึงจะหาผู้ที่มีความสามารถเป็นเลิศได้ แต่เมื่อเทียบกับคนที่อยู่บนสนามรบ แท้จริงแล้วยังต่างกันมาก" ไปหลิเจิงเฟิงนั่งอยู่ในรถม้าที่โยกคลอนพลางเลิกลมมองไปยังคนที่อยู่ด้านนอก "ทุกครั้งที่มาเยือนเมืองหงหู่มักได้เห็นคนหน้าใหม่ๆ มากมาย"

"คนมากมายอยากมีชื่อเสียงโด่งดังทั่วไต้หวัน ในสายตาของพวกเขาไต้หวันเป็นเพียงสถานที่ที่มีไว้ให้ยกทัพไปปราบปราม แต่พอได้ย่างเข้าสู่ไต้หวันอย่างแท้จริงก็รู้ว่าตัวเอวเองนั้นเล็กกระจ้อยร่อยเพียงใด ทุกคนต่างฝันอยากเป็นวีรบุรุษ แต่หลายคนถูกกำหนดให้เป็นแค่คนธรรมดา" ผู้ที่นั่งอยู่ข้างๆ ไปหลิเจิงเฟิงคือชายชราคนหนึ่ง แม้จะแก่ตัวแล้วแต่แผ่นหลังของเขายังคงเหยียดตรงมาราวกับคนทั้งคน เป็นกระบี่เล่มหนึ่งที่แหลมคม

เขาคือผู้รอดชีวิตจากสนามรบโชกเลือดที่ไปหลิเจิงเฟิงพูดถึง อดีต รองแม่ทัพของไปหลิฉั่วฉิน และผู้ฝึกใหญ่ของหอพิ้วเฟิงในปัจจุบัน...
เซี่ยเหล่าซาน

ครอบครัวเขามีบุตรชายสามคน บิดามารดาจากไปเร็ว จึงได้พี่ชายเลี้ยงดูจนเติบโต พวกเขาต่างไม่เคยอ่านตำราและไม่เคยตั้งชื่อจริงจึง จึงเรียกกันว่าเซี่ยเหล่าต้า (เซี่ยคนโต) เซี่ยเหล่าเอ้อร์ (เซี่ยคนรอง) และเซี่ยเหล่าซาน (เซี่ยที่สาม) มาโดยตลอด ในปีนั้นไปหลิฉั่วฉินเคยพูดกับเขาว่าถึงอย่างไรก็ได้เป็นขุนพลแล้ว จะไม่ตั้งชื่อที่เป็นทางการสักหน่อย คงไม่ได้ แต่เซี่ยเหล่าซานกลับพูดว่าพี่ชายของตนตายบนสนามรบ หากตนเปลี่ยนชื่อ เช่นนั้นไม่นานก็จะมีคนจดจำพวกเขาไม่ได้ว่าเหนือเซี่ยเหล่าซานยังมีเซี่ยเหล่าเอ้อร์กับเซี่ยเหล่าต้า

"ถึงแล้ว" รถม้าจอดลงที่หน้าลานแห่งหนึ่ง

"อาสาม เชิญ" ไปหลี่เจิงเฟิงผายมือกล่าว

เซี่ยเหล่านานไม่ได้ปฏิเสธแม้อีกฝ่ายจะมีฐานะเป็นถึงชื่อจื่อ เขาเดินลงจากรถม้าไปก่อนและพาไปหลี่เจิงเฟิงเดินเข้าไปในลานภายในลานเวลานี้มีคนหนุ่มสาวมากกว่าคนกำลังเปลือยกายท่อนบนฝึกทวนอยู่ ตอนนี้เป็นคือปลายฤดูสารท ทว่าพวกเขากลับฝึกจนเหงื่อเต็มศีรษะ ทวนในมือหวดขึ้นลงอย่างทรงพลังยิ่ง

ไปหลี่เจิงเฟิงยิ้ม "ดูท่าทางไม่เลว ไม่ทราบว่าคุณลองทดสอบสักหน่อยได้หรือไม่"

"ชื่อจื่อ เชิญ" เซี่ยเหล่านานขยับตัวไปยืนด้านข้าง

"ดี" ไปหลี่เจิงเฟิงหมุนกายเบาๆ กระบี่ยาวข้างเอวพลันออกจากฝัก เขากำกระบี่ยาวพุ่งเข้าไปกลางกลุ่มคนหนุ่มที่กำลังฝึกทวน เป็นดั่งที่เวินลั่วอวี้กล่าว กระบี่ที่ไปหลี่เจิงเฟิงฝึกฝนคือกระบี่เร็ว ยามออกกระบี่พัดพันลั่นมีปราณแผ่กระจายไปทั่ว ทำเอาใบไม้เหลืองบนต้นไม้เก่าแก่ด้านข้างร่วงพรุ เวลาผ่านไปเพียงนกร้องสามเสียงไปหลี่เจิงเฟิงก็ถอยกลับมาอยู่ที่ข้างกายเซี่ยเหล่านานแล้ว กระบี่ยาวกลับมาอยู่ในฝักข้างเอวดังเดิม อารมณ์สีชาวดลอดทั้งตัวไม่เปื้อนธุลีแม้แต่น้อย ไปหลี่เจิงเฟิงยิ้ม "พอใช้ได้"

เมื่อพูดจบไปหลี่เจิงเฟิงก็ถอยหลังหนึ่งก้าว

ทวนยาวสิบเล่มที่เคยอยู่ในมือทหารทยอยปักลงบนพื้น

ทหารที่กำลังฝึกอยู่ในลานมีสิบสามนาย มีสิบนายถูกไปหลี่เจิงเฟิงพันทวนกระเด็นตกลงพื้นในพริบตา ที่เหลืออีกสามนาย นายหนึ่งแผดเสียงคำรามกริ้วกราด ทวนยาวในมือระเบิดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยโดยพลัน ส่วนอีกสองนายมือขวาสั่นเทา ทวนยาวราวกับจะหลุดออกจากมือ ศีรษะมีเส้นเลือดปูดขึ้น แต่ยังคงกำทวนไว้แน่น

10 เพลงยุทธ์ก้องหลักา เขียนสุราไร้เทียมทาน 2

"ทุกท่าน เป็นครั้งแรกที่ได้พบกัน ข้าชื่อไปหลี่เจิงเฟิง" ไปหลี่เจิงเฟิง
ก้มศีรษะเล็กน้อย

ทหารในลานต่างตกตะลึงและรีบคุกเข่าลงข้างหนึ่งพร้อมประสานมือ
คารวะ "น้อมพบชื่อจื่อ!"

"ไม่ต้องมากพิธี ที่จริงแล้วฐานะข้าในจวนนั้นต่ำต้อยมาก"
ไปหลี่เจิงเฟิงกวาดตามองพวกเขาที่หนึ่ง "ข้าให้หัวหน้าอาสาสมัครให้เปิด
สำนักฝึกยุทธ์ที่นี่เพื่อคัดเลือกคนที่จะกลายเป็นแม่ทัพในอนาคต พวกเจ้า
สิบคน เด็ดหน้าไปรายงานตัวในกองทัพ รับตำแหน่งหัวหน้าพลทหารม้า
เจ้า คนที่ทวนถูกทำลาย รับตำแหน่งผู้ช่วยแม่ทัพ สำหรับพวกเจ้าสองคน
รอก่อน"

ทหารสองนายที่ยังมีทวนอยู่ในมือหันไปสบตากัน คนหนึ่งกล่าว
ด้วยความฉงน "พวกข้าสองคนยังจับทวนไว้ได้ แต่เหตุใดไม่ได้รับตำแหน่ง
ขอรับ"

"เนื่องจากหนทางของพวกเจ้ายังต้องรอให้ผู้อื่นตัดสินใจ" ไปหลี่เจิงเฟิง
กล่าวเสียงขรึม "คนของสำนักศึกษาจะมาถึงเมืองกานตงเร็วๆ นี้ นี่คือ
โอกาสที่คุณชายสกุลขุนนางก็หาไม่ได้"

สองคนนั้นตะลึงงัน

"หากไม่ได้รับเลือกก็ค่อยมาเป็นรองแม่ทัพน้อยที่กองทัพพั่วเฟิง
ของข้าสักคน!" ไปหลี่เจิงเฟิงหมุนกาย เดินออกนอกประตูไป

ในที่สุดสองคนนั้นก็ตั้งสติได้และเอ่ยเสียงดัง "ขอพระคุณชื่อจื่อยิ่ง!"
เขี้ยวเหล่าซานตามอกออกไป "ชื่อจื่อคิดว่าอย่างไรบ้าง"

"พวกเขาเตรียมตัวออกรบสังหารข้าศึกได้ดี บางทีอาจเป็นทหารกล้า
ที่ใช้หนึ่งด้ามร้อย" ไปหลี่เจิงเฟิงขมวดคิ้วเล็กน้อย "แต่จะเข้าตาสำนักศึกษา
หรือไม่ ข้าก็ไม่รู้แล้ว"

"บางเรื่องยังต้องดูกันที่พรสวรรค์ โลกนี้ไม่ยุติธรรมจริงๆ บางคน

เกิดมาก็มีพรสวรรค์เป็นเลิศแล้ว อย่างเช่นคุณชายน้อยไปหลี่ เชียเหล่าซาน ยิ้มกล่าวว่า "เมื่อมองผลงานความสำเร็จในตอนนี้นักศึกษาก็ยังให้ความสำคัญกับพรสวรรค์มากขึ้น หากท่านไม่ยอมให้คุณชายน้อย ถูกพาไปเมืองเทียนฉีจริงก็ต้องชอนตัวให้ดิๆ"

ไปหลี่เจิงเฟิงถอนหายใจ "เหตุใดพวกท่านถึงมองเขาเป็นเหมือนสมบัติล้ำค่ากันไปหมด ข้ามองอย่างไรก็รู้สึกว่าเขาเป็นขยะชิ้นหนึ่ง"

"ชื่อจื่อมองไม่ผิด คุณชายน้อยในตอนนี้เป็นขยะชิ้นหนึ่งจริงๆ" เชียเหล่าซานตอบ

ไปหลี่เจิงเฟิงยักไหล่ "ในฐานะบิดา หากมันทำให้เขาใช้ชีวิตอย่างสงบสุขได้ จะเป็นขยะก็ให้เป็นไปเถอะ"

"ในยุคสมัยที่วุ่นวาย หายนะย่อมมาเยือนทั้งครอบครัว ยิ่งกว่านั้น เขายังมาเกิดในสกุลไปหลี่"

"ยุคสมัยที่วุ่นวาย?"

"ในมุมมองของข้ายุคสมัยที่วุ่นวายยังไม่จบสิ้น"

คนทั้งสองขึ้นรถม้ามุ่งหน้าไปยังเมืองกานตง ขณะเดียวกันรถม้าคันหนึ่งได้แล่นสวนมาทิศทางตรงข้ามเพื่อเข้าเมืองหงหู มันเป็นรถม้าที่งดงามหรูหรา ลากโดยม้าสีขาวยุติภูมิไว้ตำแหน่งหนึ่ง โดยมีสาวใช้ชุดครามท่าทางองอาจห้าวหาญถือแส้วหวดม้า

"หยุด" สาวใช้ชุดครามดิ่งบังเหียน "คุณหนู จะไม่ไปต่อจริงๆ หรือเจ้าคะ"

"พวกเราขับปากฎ์เขินเชิงแล้ว ในช่วงห้าปีนี้ห้ามเข้าเมือง ข้านับเวลาดูแล้วยังขาดอีกห้าวัน ในห้าวันนี้ก็พักอยู่ที่เมืองหงหูไปก่อน" หญิงสาวในรถม้ากล่าว

มือกระบี่ผมขาวคนหนึ่งทะยานลงมาข้างรถม้า "คุณหนู"

"หยุดทั้งสี่จะมากันกี่คน" หญิงสาวในรถม้าเอ่ยถาม

12 เพลงยุทธก้องท้าว เชียงสุราไร้เทียมทาน 2

"มีทูตสองคนกำลังเร่งเดินทางอยู่ หัววัน จะมาถึงที่นี่ก็ประมาณ
หัววัน" ไปฟาเซียนตอบ

"ดี! หัววันให้หลังค่อยเข้าเมือง"

ศรอยุธยา

บทที่ 50

มหามรรคาสู่ฟ้า

"หากพบกู่เซียนเชิงแห่งซีฉู่ คุ่มครองเขาอย่าให้ตายแล้วพวกดิ้ง เขาชิงเฉิง" ภายในร้านสุราแห่งหนึ่งซึ่งดูไม่สะดุดตาในเมืองกานตง นักพรตหนุ่มอ่านจดหมายในมือจบก็จุ่มมันลงในจอกสุราแล้วคนไม่นาน กระดากก็เปื่อยยุ่ยอยู่ในนั้น เขาแขงหน้าตีมันจนหมดจอกแล้วเซ็ดสุราที่มุมปาก "เงินเหรินเจ้าสำนักพูดไม่คิดจริงๆ คุ่มครองเขาอย่าให้ตาย? ข้าสู้ผีรวปีศาจพวกนั้นได้หรือ ให้พาไปเขาชิงเฉิง? ข้าสู้กู่เซียนเชิงได้หรือ..."

ภายในโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งถัดจากร้านสุราไปสามถนน ชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังลับกระบี่ กระบี่ในมือของเขาสะอาดสะอาด จัดว่าเป็นของชั้นเลิศในโลกแล้ว แต่เขากลับพลาดกระบี่ที่ดีที่สุดยิ่งกว่า

"ปู่หรวานเฉิน..." เขาพึมพำเบาๆ และหยุดมือ ก่อนเงยหน้าขึ้น เล็กน้อย

เขาคือศิษย์ที่ถูกตั้งความหวังไว้สูงที่สุดในเมืองอู่ซวง แต่การออกมา ลับคมครั้งแรกก็หักเสียแล้ว...

"ผู้เฒ่าอวี๋ ข้าอยากเห็นบทเพลงกระบี่ซีฉู่ใหม่อีกครั้ง"

14 เพลงยุทธภัก้องท้าว เชียงสุธาไร้เทียมทาน 2

"เพราะเหตุใด"

"หลังถ้ามรรคาจากฟ้าแล้ว ข้าจำได้ว่ายังมีท่าสุดท้ายอีก"

"มหามรรคาสู่ฟ้า"

"ไอ้ขอรับ ข้าอยากเห็นมหามรรคาที่แท้จริงนั้น และอยากเห็นมรรคากระบี่ของตัวเอง"

"นี่คือเส้นทางที่เจ้าเลือกเอง คนของเมืองอุ้งขวางจะไม่ไปกับเจ้า พวกเราไม่อยากจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ และไม่อยากจะเป็นศัตรูกับจวนเจิ้นซีไหว หากเจ้าจะไปก็ไปได้แค่คนเดียว เข้าใจหรือไม่"

"ศิษย์เข้าใจแล้วขอรับ ศิษย์จะระมัดระวังอย่างแน่นอน"

ซึ่งเยียนหุยเก็บกระบี่สู่ยี่เยียวกลับเข้าฝักแล้วกล่าวพึมพำเบาๆ

"มหามรรคาสู่ฟ้า..."

นอกจวนเจิ้นซีไหว

เวินหูจิวถือกาสุธาเดินเฉียดไหล่คนแบกหามผู้หนึ่ง จากนั้นบนมือที่ถือกาสุธาของเขาก็พลันมีกระดาษแผ่นหนึ่ง เขาทำที่เป็นแห่งหน้าตี่มสุธา แต่แท้จริงแล้วเปิดกระดาษแผ่นนั้นออก

"วิชากระบี่ชีตู มหามรรคาถาฆาตฟ้า ชาวโลกต่างเทิดทูน หลีกทางให้เขาไป อย่างไรเสียยังมีมรรคาพิสดารอยู่ให้พวกเราคว้ามานา" เวินหูจิวขมวดคิ้วเล็กน้อย พออ่านมาถึงล่างสุดยังมีตัวอักษรเล็กๆ ที่ทั้งทำย "หากอันตรรายต่อสกุลไปหลี่...ถอย... มรรคาพิสดารหนอมรรคาพิสดารท่านพ่อที่เคารพ ข้าเองก็อยากเห็นมหามรรคาที่แท้จริงเหมือนกัน" งูเขียวตัวหนึ่งกระโจนออกมาจากแขนเสื้อของเวินหูจิวและกลืนกระดาษแผ่นนั้นเข้าไปในท้อง พอเขาหมุนกายไปก็พบว่าเวินลั่วอวี๋ยืนอยู่ตรงหน้า

เวินลั่วอวี๋ถามด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง "คือข่าวที่ท่านพ่อส่งมาหรือ"

เวินหูจิวไม่ได้หลีกเลี่ยงคำถามนี้ เขาพยักหน้า "ใช่ บอกว่าเบื้องล่าง

ของมหามรรคา ยังมีมรรคาพิสดารอยู่ มหามรรคายกให้ชาวโลกไป
ส่วนมรรคาพิสดารเก็บไว้ให้สกุลเวิน"

"ท่านรู้หรือไม่ว่ามรรคาพิสดารที่ท่านพ่อพูดหมายความว่าอะไร"
เวินลั่วอวีถาม

เวินหูจิวชะงักไปครู่หนึ่งก่อนถอนหายใจกล่าวว่า "ได้ยินเรื่องเล่า
มาบ้าง แต่ไม่เคยเห็น หากมีอยู่จริงผีสิงและเทพต่างกลัวมัน"

"หากคว้ามมาได้เล่า" เวินลั่วอวีถามอีก

เวินหูจิวแยมยิ้ม "ข้าเองก็สงสัยเหมือนกัน หากคว้ามไม่ได้ เจ้า
จะช่วยสกุลไปหลี่หรือว่าช่วยสกุลเวิน"

เวินลั่วอวีปลิ้นหัวเราะคิกคักอยู่นาน ก่อนยื่นมือไปตีศีรษะของ
เวินหูจิว "ถึงเวลาข้าจะถามบุตรชายข้า เขาให้ข้าช่วยใคร ข้าก็ช่วย
คนนั้น!"

เวินหูจิวแววตาอ่อนโยนและยื่นมือไปขยี้ศีรษะของเวินลั่วอวีเบาๆ
เหมือนเมื่อครั้งยังเยาว์ที่เขามักจะขยี้ศีรษะน้องสาวตัวน้อยคนนี้ เวินหูจิว
กล่าวอย่างเนิบช้า "ไม่ต้องกังวล ท่านพ่อบอกว่าหากเป็นอันตรายต่อ
สกุลไปหลี่ให้ถอย"

เวินลั่วอวีมองไปยังที่ไกลๆ แวดตาเผยความกลัดกลุ้ม "ท่านพ่อ
บอกให้ถอย ไม่ได้บอกให้ช่วย แสดงว่าท่านพ่อสัมผัสได้ว่าเหตุการณ์
ในครั้งนี้นี้แตกต่างออกไป..."

"ท่านพ่อก็คือท่านพ่อ ข้าก็คือข้า สกุลไปหลี่ข้าไม่สน แต่น้องสาว
ของข้าจะบาดเจ็บใดๆ ไม่ได้ หลานชายของข้าก็ไม่ได้เช่นกัน" เวินหูจิว
กล่าวเสียงเคร่งขรึม "นอกเสียจากว่าข้าเวินหูจิวจะตายก่อน"

ภายในจวนเจิ้นซีโหว

ไปหลี่เจิงเฟิงที่เพิ่งกลับมาจากเมืองหงหูกำลังนั่งหารือกับเซี่ยเหล่านาน

16 เพลงยุทธ์ก้องหล้า เขียนสุราไร้เทียมทาน 2

อยู่ในห้องของตัวเอง

"ชื่อคือแน่ใจว่าจะทำเช่นนี้หรือ" เซี่ยเหล่านานถาม

"หลายปีมานี้ท่านพ่ออ่อนโยนเกินไป ช้ากลัวว่าเขาจะลงมือ
ขั้นสุดท้ายไม่ลง" ไปหลี่เจิงเฟิงถอนหายใจกล่าว

"อย่าว่าแต่สหายนเลย ต่อให้เป็นญาติ บิดาท่านในอดีตก็กล้า
หยิบดาบขึ้นมา" เซี่ยเหล่านานหัวเราะ

"แต่ท่านพ่อไม่ควรหยิบดาบอีกแล้ว ดั้งนั้นดาบที่เขาไม่หยิบขึ้นมา
เข้าบุตรชายคนนี้จะหยิบแทนเขาเอง!" ไปหลี่เจิงเฟิงกล่าวด้วยน้ำเสียง
เฉียบขาด

นอกลานเรือนที่ซ่อนอยู่ในสวนลึกของเมืองกานตง ชายชรา
ผู้หนึ่งหยุดยืนนิ่ง

ยามสวมเกราะเขายังคงเป็นขุนนางฝ่ายทหารชั้นหนึ่งที่อำนาจ
ล้นสะเทือนเป่ยหลี่ผู้นั้น ดวงตายังคงแหลมคมดุจเหยี่ยว

ที่ว่าพอเปลี่ยนเป็นชุดคลุมยาว เขากลับดูเหมือนชายชราธรรมดาๆ
ที่ไม่อาจจะธรรมดาไปกว่านี้

รอบๆ ชายชรามีผู้คุ้มกันที่มองไม่เห็นอยู่จำนวนมาก เขาทำศึกบน
สนามรบมาหลายปี มีคนมากมายกายกองอยากจะฆ่าเขา แต่เขา
ไม่แน่ใจว่าคนที่อยู่ข้างในลานเรือนผู้นั้นอยากจะฆ่าเขาหรือไม่

ทันใดนั้นในลานเรือนก็มีเสียงจินดังแว่วขึ้น

เสียงจินนี้ใสกระจ่างราวกับน้ำพุกลางภูเขาค่อยๆ ฟรั่งพรูออกมา
ดูเหมือนจะมีความสง่างามของสายน้ำบนภูเขาสูง แต่กลับพกพาความ
ห่างเหินของสหายเก่าที่บังเอิญพบกัน พอฟังแล้วสุดท้ายก็ยังแฝงความ
ผ่อนคลายและอ่อนโยน ชายชรายื่นมือไปจับไม้แห้งเหลือทิ้งที่ปลิวมา
แต่ทันใดนั้นไม้ก็พลันเปลี่ยนเป็นดอกท้อกลีบหนึ่งในมือของเขา

"ที่แท้..." ชายชราถอนหายใจเบาๆ

หนึ่งบทเพลงจบลง ชายชรามองดูกลีบดอกท้อในมือที่สลายเป็น
ฝุยฝงและปลิวหายไปจากมือ เขายื่นมือไปเช็คความเป็ยกขึ้นเล็กน้อย
ที่หางตา หมุนกายอย่างช้าๆ เดินไปยังปลายถนน

ในบทเพลงไร้ซึ่งจิตสังหาร แต่กลับแฝงความเศร้าที่ไม่ได้พบหน้า
สิ่งที่ติดออกมาคือความรู้สึกของการแยกจาก

ชายชราที่อยู่ในลานเรือนติดจินเบาๆ ทันใดนั้นหัวคิ้วเขาก็พลัน
กระตุกก่อนสะบัดมือหนึ่งที่ กระปี่ยาวปรากฏขึ้นในมือ เขากะโดด
ทะยาน กวาดแกว่งกระปี่ร้ายราวอย่างคลุ้มคลั่งอยู่ในลานเรือน

เมื่อกานตง บ่อนพนันจีนสี่

"วางเงินแล้วเอามือออกๆ!" คุณชายผู้หล่อเหลาส่งางามซึ่ง
สวมอาภรณ์สีขาวตลอดทั้งร่างกำลังเขย่ากล่องลูกเต๋าในมือ นั่งอยู่
กลางโต๊ะพนัน "แทงสูงออกต่ำ แทงต่ำออกสูง เงินทั้งหมดล้วนตกอยู่ใน
กระเป๋าช้า"

"คุณชายน้อย เหตุใดไปที่ตั้งหลายเดือน พวกข้าคิดถึงแย้เลย!"
นักพนันข้างๆ ชวนคุยขึ้นมา

"คิดถึงข้าหรือว่าคิดถึงเงินของข้ากันแน่" ไปหลิ่ตงจวินยิ้มกล่าว

"ยอมไม่ใช่ทั้งคู่! ย่อมต้องคิดถึงสุราราชของคุณชายน้อยอยู่แล้ว!"

นักพนันผู้นั้นกล่าวด้วยรอยยิ้ม "คราวนี้..."

"มีหมดๆ! รีบร้อนอะไรกัน!" ไปหลิ่ตงจวินตะโกน "เดิมพันกันหมด
หรือยัง สูงหรือว่าต่ำ!"

"แทงสูง!"

"แทงต่ำ!"

"เปิด!"

18 เพลงยุทธ์ก้องหลัก เขียนสุราไร้เทียมทาน 2

ไปหลี่ตงจวินเปิดกล่องลูกเต๋าออก กล่าวพลางหัวเราะดั่งลั่น
"ฮ่าๆๆๆ! เสือดาว*!"

"เฮ้อ!" หลายคนถอนหายใจกันอย่างพร้อมเพรียง

"มาๆๆ เสี่ยวเหอ ไปเอาสุราของข้ามาแบ่งให้ทุกคน! หนึ่งในคน
หนึ่งจอก ต้มร่วมกับท่าน!" ไปหลี่ตงจวินหยิบสุราหนึ่งจอกชูขึ้นเหนือศีรษะ
"มา!"

"คารวะคุณชายน้อย!" ทุกคนแบ่งกันคนละจอกแล้วเงยหน้าดื่ม

"ดื่ม!" ไปหลี่ตงจวินดื่มหมดในรวดเดียวก่อนจะโยนจอกให้ผู้ดูแล
บ่อน แล้วกระโดดตัวลอยลงจากโต๊ะ เขาเดินไปที่มุมหนึ่ง ผู้ดูแลบ่อน
ที่ชื่อเสี่ยวเหอผู้นั้นส่งกระดาษแผ่นหนึ่งให้ ไปหลี่ตงจวินเปิดกระดาษ
ออก บนนั้นเขียนข้อความสั้นๆ ว่า

'ไม่มีอะไร สบายใจ'

ไปหลี่ตงจวินถอนหายใจ เก็บกระดาษแผ่นนั้นเข้าไปในอกเสื้อ
"ก็เพราะว่าไม่มีอะไรถึงได้ไม่สบายใจนี่ไง มันจะไม่มีอะไรได้อย่างไร"

---

* ในการพนันทอยเต๋าของจีน เจ้ามือทอยลูกเต๋าดอกเลขเดียวกันในเลข 1-6 เลขใดเลขหนึ่งทั้ง 3 ลูก
เช่น ตองหนึ่ง ตองสาม ตองหก เป็นต้น เรียกว่าเสือดาว

บทที่ 51 การตัดสินใจสังหาร

เมืองหงหู

โรงเตี๊ยมจินเยวี่ (จันทราทอง)

มือกระบี่ผมขาวกับชายถือพัดในชุดสีม่วงต่างยืนเฝ้าประตูโรงเตี๊ยมสาวใช้ชุดครามคุ่มกันหญิงสาวลงจากรถม้าเดินเข้าไปด้านใน หญิงสาวคนนั้นมีผ้าสีขาวปิดบังใบหน้า มองเห็นรูปโฉมไม่ชัดเจน แต่มีดวงตาที่อ่อนหวานและอ่อนโยน...

"มองเพียงครั้งเดียวก็ตกอยู่ในภวังค์ลึก" มือกระบี่ผมขาวกล่าวอย่างทอดถอนใจ

ชายถือพัดในชุดสีม่วงโบกพัดจีบในมือ "เจ้าสนใจคุณหนูหรือ"

"เจ้าไม่สนใจคุณหนูรีง" มือกระบี่ผมขาวย้อนถาม

"ข้าจะปกป้องคุณหนูจนตัวตาย แต่อย่างอื่นไม่กล้าเรียกร้องเกินเลย" ชายถือพัดในชุดสีม่วงยิ้มพลางกล่าว

มือกระบี่ผมขาวลูบจอนผมของตนเอง "เช่นนั้นเจ้าก็ละโมบยิ่งกว่าข้าเสียอีก"

"เก็บคำพูดพวกนี้ของพวกเจ้าซะ อย่าให้หลุดได้ยินเข้า" สาวใช้ชุดคราม

เดินออกมาจากในโรงเตี๊ยม

มือกระบี่ผมขวายิ้ม "แล้วทุดจะทำอย่างไร"

"ฆ่าพวกเจ้า" สาวใช้ชุดครามขยับเข้ามาใกล้ข้างหูของเขาแล้วกล่าวหนึ่งประโยคด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม "ในใจของพวกทุด คุณหนูคือผู้สูงส่ง บริสุทธิ และศักดิ์สิทธิ์ หากถูกคนอย่างพวกเจ้าวิพากษ์วิจารณ์ย่อมต้องฆ่าพวกเจ้าแน่"

"โหดเหี้ยมขนาดนั้นเลยหรือ" ชายถือพัดในชุดสีม่วงกล่าวอย่างไม่ใส่ใจแม้แต่น้อยและยังคงโบกพัดเบาๆ เช่นเดิม

"พวกเจ้าติดตามคุณหนูตั้งแต่เด็กไม่เคยใช้ชีวิตในสำนัก อย่างมากที่สุดก็แค่ได้คบค้ากับพวกผู้อาวูโส ได้พบทุดทั้งสิ้นน้อยครั้ง ไม่เคยได้เห็นทุดทั้งสี่ลงโทษคนในสำนักอย่างไร พวกเจ้าคนหนึ่งเรียกตัวเองว่าไปฟ้าเขียนอีกคนเรียกตัวเองว่าจ้ออีโหว พวกเจ้าแข่งกันมีจิตใจสูงกว่าฟ้า แต่ต่อให้จิตใจสูงเพียงใดก็มีผืนฟ้าที่พวกเจ้าข้ามไม่พ้น จริงสิ ทุดที่มากครั้งนี้คือสองคนไหน"

จ้ออีโหวหยุดโบกพัดในมือ "อู๋ฝ่า อู๋เทียน"

"อา...เป็นสองคนที่โหดเหี้ยมยิ่งนัก ดูเหมือนคนในพรรคจะลงมือขึ้นเด็ดขาดแล้ว" สาวใช้ชุดครามยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย "พวกเจ้าต้องระวังจริงๆ เพราะพวกเขาก็เหมือนกับชื่อ"

"อู๋ฝ่า (ไร่กฎ) อู๋เทียน (ไร่สวรรค์)"*

ไปฟ้าเขียนลูบกระบี่ที่ข้างเอวแล้วขยี้ม "เช่นนั้นก็ใช้โอกาสนี้เรียนรู้อะไรเพิ่มเติมที่ไปเลย"

"ครั้งนี้พรรคกระทำการใหญ่โตเพียงเพื่อค้นหาเขียนกระบี่ชื่ออู๋หรือเขียนกระบี่ชื่อผู้มีประโยชน์อันใดกับพวกเรา" จ้ออีโหวถาม

* ชื่อ 'อู๋ฝ่า' และ 'อู๋เทียน' แปลว่าไร่กฎและไร่สวรรค์ หมายถึงการตั้งใจทำเรื่องชั่วๆโดยไม่สนใจกฎหมายบ้านเมืองหรือกฎแห่งสวรรค์

สาวใช้ชุดครามยักษ์ไหล "เรื่องนี้ข้าเองก็ไม่รู้ แต่นอกจากเขียนกระบี่สี่คู่
ผู้นั้นแล้ว พวกเจ้ายังจำชายที่ชื่อว่าไปหลี่ตงจวินผู้นั้นได้หรือไม่ ดูเหมือน
ตำแหน่งของเขาในใจคุณหนูจะไม่ธรรมดา"

ไปฟ้าเขียนหรือตาลง "เขาสำคัญมาก?"

"สำคัญมาก" สาวใช้ชุดครามยักษ์กล่าว

"ชักอยากฆ่าเขาขึ้นมาแล้ว" ไปฟ้าเขียนแต่ตะต๋ามกระบี่เบาๆ

"หืม?" สาวใช้ชุดครามหันมามอง

"แต่ข้าจะพาเขากลับไป" ไปฟ้าเขียนพลันกล่าวขึ้น

สาวใช้ชุดครามถอนหายใจ "บางครั้งก็เลื่อมใสคุณหนูจริงๆ
มักทำให้คนยินดีทำสิ่งต่างๆ เพื่อคุณหนูได้มากมายขนาดนี้"

เช้าตรู่วันถัดมา

จวนเจิ้นซีโหว่

ไปหลี่เจิงเฟิงถามพ่อบ้านเฒ่า "สองสามวันนี้คุณชายน้อยไปที่ใด
บ้าง"

"เรียนชื่อจื่อ ร้ายสุรา บ่อนพนัน โรงเลี้ยงม้าขอรับ นอกจากหอคณิกา
ที่ไม่กล้าไปแล้วสถานที่ใดที่เที่ยวเล่นได้ก็ล้วนวิ่งไปเที่ยวเล่นทุกที่ เมื่อคืน
เกรงว่าจะเหนื่อยแล้ว จึงนอนจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่ตื่นขอรับ" พ่อบ้านเฒ่าตอบ

"เป็นขยะขึ้นหนึ่งจริงๆ" ไปหลี่เจิงเฟิงส่ายหน้า "ไปเรียกเขามาให้ข้า
แล้วให้เขานำกระบี่มาที่ลานหลังจวน" จากนั้นไปหลี่เจิงเฟิงก็ห่มนกาย
เดินไปยังลานหลังจวน

เขาฝึกกระบี่ที่ลานหลังจวนหนึ่งรอบ

ดื่มชาสองถ้วย

เรียกพ่อบ้านเฒ่ามาเดินหมากสามกระดาน

จากนั้นนั่งเล็กน้อย

22 เพลงยุทธ์ก้องหลักา เขียนสุธาไว้เทียบทาน 2

สองชั่วยามต่อมาไปหลี่ตงจวินที่สวมชุดคลุมยาวตัวใหญ่ ผูกผ้าคาดเอวหลวมๆ ในมือถือปู้หว่านเงินก็เข้ามาในลานหลังจวนด้วยท่าทางเกียจคร้านพลางหาเวเล็กน้อย "ท่านพ่อ เรียกมาตั้งแต่เช้าด้วยเหตุใด ข้ายังนอนไม่พอเลย"

"ไม่กี่วันก่อนเจ้าไม่ได้บอกว่ายากเรียนกระบี่หรือทวงหรือ ทัวทั้งเขตซีหนานผู้ทีวิชากระบี่แข็งแกร่งกว่าข้ามีอยู่ไม่กี่คน" ไปหลี่เฉิงเฟิงวางถ้วยชาในมือ "ข้าจะสอนเจ้า"

"ท่านจะสอนข้า?" ไปหลี่ตงจวินตะลึงงัน

ซึ้ง! กระบี่ยาวออกจากฝัก ไปหลี่เฉิงเฟิงจับกระบี่ด้วยมือขวาแล้วพุ่งเข้าไปไปหลี่ตงจวินอย่างฉับพลัน

ไปหลี่ตงจวินอย่างอื่นไม่ได้เรื่อง แต่วิชาตัวเบาได้รับสืบทอดมาจากบิดาโดยตรง เขาใช้ปลายเท้าถีบพื้นเพื่อถอยไปข้างหลัง ทว่าไปหลี่เฉิงเฟิงกลับมาถึงตรงหน้าแล้ว เมื่อไปหลี่เฉิงเฟิงเหวี่ยงกระบี่ยาวเบาๆ ปู้หว่านเงินในมือไปหลี่ตงจวินก็หลุดลอยออกไป ไปหลี่เฉิงเฟิงใช้มือซ้ายคว้าด้ามกระบี่เล่มนั้น มือขวาเก็บกระบี่คู่กายเข้าฝัก ปลายเท้าร่อนลงพื้นแล้วถอยกลับมาที่เดิม

"เป็นกระบี่ดีดังคาด" ไปหลี่เฉิงเฟิงถือปู้หว่านเงินเล่มนั้นไว้ในมือ "เป็นครั้งแรกที่ได้ใช้กระบี่ชั้นเซียนกง กระบี่นี้ให้อยู่กับเจ้าช่างน่าเสียดายจริงๆ"

"คืนมาให้ข้า!" ไปหลี่ตงจวินตะปลายเท้าทะยานตัวออกไปพร้อมเหวี่ยงกำปั้นด้วยมือขวาด้วยคิดจะคว้ากระบี่คืนมา

ไปหลี่เฉิงเฟิงเบี่ยงตัวไปด้านข้างเล็กน้อยแล้วสะบัดมือซ้าย ปู้หว่านเงินเล่มนั้นก็บินออกจากฝักไปยังมือของไปหลี่ตงจวิน "คืนให้แล้ว เจ้าใช้ซะสิ"

"ข้าใช้แน่!" ไปหลี่ตงจวินเงือกกระบี่ชั้นแล้วฟันใส่บิดาที่หนึ่ง

ไปหลี่เจิงเฟิงแค้นเสียง กระบี่ยาวในมือออกจากฝักอีกครั้ง เขาฟังเพียงหนึ่งครั้งกระบี่ของไปหลี่ตงจวินก็กระเด็นหลุดมือลอยไป ไปหลี่เจิงเฟิงทะยานตัวตามขึ้นไปเตะกระบี่ปู้หฺร่างเงินลงบนพื้นแล้วตะโกน "เจ้าเรียกนั่นว่าการใช้กระบี่รี"

"อีกรอบ!" ไปหลี่ตงจวินเก็บกระบี่ขึ้นจากพื้นแล้วเงยหน้าขึ้นมองไปรอบๆ กลับไม่เห็นแม้แต่เงาของไปหลี่เจิงเฟิง เขาตะลึงงัน "ท่านอยู่ที่ใด"

"อยู่ที่นี่" ไปหลี่เจิงเฟิงเอากกระบี่แตะบนไหล่ของไปหลี่ตงจวิน มือซ้ายคว่ำน้ำเต้าสุราที่อยู่ข้างเอวของไปหลี่ตงจวินมาเงยหน้าดื่มหนึ่งจอก "หากวิชากระบี่ของเจ้าเหมือนกับวิชาหมักสุราของเจ้าก็คงจะดี"

"ฝึกกระบี่ก็แค่เกิดนึกสนใจขึ้นมากะทันหัน แต่หมักสุราเป็นความปรารถนาชั่วชีวิตของข้า จะเหมือนกันได้อย่างไร" ไปหลี่ตงจวินแค้นเสียงแล้วหมุนกายหลบกระบี่ยาวของไปหลี่เจิงเฟิง

ไปหลี่เจิงเฟิงถอนหายใจ "หากคนที่รักกระบี่อย่างแท้จริงมาได้ยิน 'เกิดนึกสนใจขึ้นมากะทันหัน' ประโยคนี้ของเจ้าคงแสดงหูยึ่งนัก ช่างเถอะวันนี้ข้าจะสอนเจ้าชักรกระบี่"

"ชักรกระบี่?" ไปหลี่ตงจวินเก็บกระบี่กลับเข้าฝักแล้วชักออกมาอีกครั้ง ก่อนทำหน้างุนงง "ก็แค่นี้ไม่ใช่หรือ"

"เจ้าเรียกมันว่าการชักรกระบี่รี" ไปหลี่เจิงเฟิงยิ้มแล้วขยับกายอย่างกะทันหัน กระบี่ยาวออกจากฝักในพริบตา ตัวเขาราวกับชื่อของตนกลายเป็นสายลมระลอกหนึ่งเฉียดผ่านข้างกายไปหลี่ตงจวิน ทันใดนั้นเสียง 'เคร้ง' ดังขึ้นหนึ่งเสียงก่อนกระบี่ยาวกลับเข้าฝัก ไปหลี่ตงจวินมองกระบี่ในมือถูกปิดกระเด็นลงพื้นอีกครั้งอย่างตะลึงงัน ครั้นหันไปก็ยังพบว่าโต๊ะหินข้างๆ ถูกผ่าเป็นสองส่วน

ไปหลี่เจิงเฟิงหมุนกาย "นี่ถึงจะเรียกว่าการชักรกระบี่"

24 เพลงยุทธ์ก้องหล้า เขียนสุราไร้เทียมทาน 2

"หนึ่งกระบี่เป็นตาย? นี่คือวิชากระบี่ที่ท่านพ่อฝึกหรือ" ไปหลี่ตงจวิน

ถาม

ไปหลี่เจิงเฟิงพยักหน้า "ข้าเคยเรียนวิชากระบี่มาหลายชุด แต่ที่เรียนแรกสุดก็คือวิชาชกกระบี่ในชั่วพริบตาแห่งความเป็นตาย วิชาชกกระบี่ที่อาจารย์สอน ข้าได้ฝึกแค่ผิวเผินเท่านั้น แต่ข้าจำประโยชน์หนึ่งที่เขาพูดได้ ออกกระบี่ต้องมีเหตุ กลับเข้าฝักต้องมีผล ปราณกระบี่ดุจสายฟ้า ฟาดผ่าแล้วกลับคืนสู่สภาพดั้งเดิม ตอนที่เจ้าชกกระบี่จะต้องรู้ว่าเหตุใดตนเองถึงชกกระบี่"

บทที่ 52

กุดจากสำนักศึกษา

สามวันติดต่อกันแล้วที่ไปหาลี้ตงจวินถูกกักบริเวณให้เรียนกระบี่อยู่ที่ลานหลังจวน อีกทั้งยังเรียนแค่กระบวณท่าเดียวนั่นก็คือวิชาซึกกระบี่ไปหาลี้เจิงเฟิงไม่รู้ว่าไปชนหุ่นไล่กาหลายตัวมาจากที่ใด เขาบอกว่าเมื่อไรที่ไปหาลี้ตงจวินซึกกระบี่พันหุ่นไล่กาขาดเป็นสองท่อนในทีเดียวสำเร็จก็ออกจากลานหลังจวนได้

"ซึกกับผายลมสิ ไม่ซึกแล้ว!" ไปหาลี้ตงจวินตะโกน "ซุ่นเต๋อ!"

คนงานที่ชื่อซุ่นเต๋อผู้นั้นรีบเดินเข้ามาจากนอกประตู "ข้านี้ขอยุ่ที่นี่ขอรับ"

"ไปบอกท่านบู๊รีบมาช่วยข้าเร็ว!" ไปหาลี้ตงจวินกล่าว

ซุ่นเต๋อเกาศีระชะ "แต่เมื่อเช้าท่านโหวผู้เฒ่าได้มาแล้วนะขอรับ"

"มาแล้ว?" ไปหาลี้ตงจวินขมวดคิ้ว

"ใช่ขอรับ ท่านโหวผู้เฒ่ายังยืนมองจากนอกประตูอยู่หลายหนจากนั้นก็บอกว่า 'ไม่แล้ว' แล้วเดินทางไปยังค่ายทหารขอรับ" ซุ่นเต๋อตอบ

"ดูท่าคราวนี้ท่านปู่จะถูกซื้อแล้ว" ไปหาลี้ตงจวินเหวี่ยงกระบี่ในมืออย่างโกรธเกรี้ยว แล้วชี้ไปยังหุ่นไล่กาเพื่อเตรียมจะผ่ามัน "ตีๆ ข้าจะผ่า

ข้าจะผ่าให้ท่านดู!"

ทันใดนั้นก็มီးเสียงสายลมหวีดหวีดดังขึ้น ไปหลี่ตงจวินหันหน้าไปพบเห็นคนชุดดำพุ่งมาอยู่ตรงหน้าและยกกระบี่ขวางบู่หว่านเงินของคนผู้นั้นก้มหน้าลงแล้วยิ้ม "ชื่อคือบอกว่าต้องชักกระบี่แล้วฟันจับเดียวให้ขาด แต่ไม่ได้ให้คุณชายน้อยเหยียงกระบี่แล้วผ่าขอรับ"

"เจ้าเป็นใคร" ไปหลี่ตงจวินเอ่ยถาม

คนผู้นั้นเก็บกระบี่โดยยังคงก้มหน้าเช่นเดิม ทำให้มองเห็นรูปโฉมบนใบหน้าไม่ชัด

ไปหลี่ตงจวินหันไปถามขุนเต๋อ "ขุนเต๋อ เจ้านี้เป็นใครกัน..."

ขุนเต๋อเกาศีระชะ "ผู้คนต่างบอกว่าชื่อคือมีแปดองครักษ์กระบี่ข้า่น้อยก็ไม่เคยเห็นเหมือนกันขอรับ..."

"เชิญคุณชายน้อยฝึกกระบี่ต่อขอรับ" คนผู้นั้นถอยหลังหนึ่งก้าวแล้วหายเข้าไปในมุมของลานหลังจวน

"ขุนเต๋อ!" ไปหลี่ตงจวินกล่าวอย่างโมโห

ขุนเต๋องงัน "คุณชายน้อย...มีอะไรหรือขอรับ"

"ข้าจะดื่มสุรา!" ไปหลี่ตงจวินตะโกนเสียงดัง

นอกลานหลังจวนเวินหูจิวกำลังนั่งเล่นหมากระดานกับไปหลี่เฉิงเฟิง "ให้กำเนิดบุตรชายสุดที่รักเช่นนี้ รู้สึกกระวนกระวายใจแทนเจ้าเหมือนกัน" เวินหูจิววางหมาหนึ่งตัว

ไปหลี่เฉิงเฟิงหยิบหมาขึ้นมาสวมหนึ่งตัวแล้ววางลงอย่างช้าๆ "ข้าให้กำเนิดแล้ว ตาไม่เห็นยอมไม่เบื่อน* แต่พูดตามความจริงแล้วพรสวรรค์ในวิชากระบี่ของเจ้าเด็กนี้ไม่เลวเลยจริงๆ สองสามวันมานี้

* ตาไม่เห็นยอมไม่เบื่อน เป็นสำนวน หมายถึงการหลีกเลี่ยงที่จะรับรู้ คิดกังวลถึงเรื่องที่ไมอาจเปลี่ยนแปลง หรือปัญหาที่ไมอาจแก้ไขอะไรได้ ทำเหมือนไม่เคยมีอยู่ไม่เคยเกิดขึ้นใจก็ยอมสงบ

ข้าคิดว่าเขาแข็งแรงกว่าตัวข้าในยามอายุเท่ากันมาก"

"เจ้าเพิ่งจะมามองออกเอาตอนนี้หรือ แต่ต่อให้พรสวรรค์ดีเพียงใด มาเริ่มฝึกวรยุทธ์ตอนอายุเท่านี้ก็นับว่าช้าไปมากแล้ว ข้าไม่รู้ว่าเจ้าคิดอย่างไร แต่หลายปีมานี้ท่านโหวผู้เฒ่าให้ทำยาเพียงเพราะอยากให้เขาใช้ชีวิตอย่างปกติธรรมดา ทว่าท่านโหวผู้เฒ่าแก่ตัวแล้ว ปกป้องครอบครัวใหญ่นี้ไม่ไหว อ๋องและโหวต่างสกุล* แต่ไหนแต่ไรมาก็เป็นที่วาดกมลของผู้คนมากที่สุด" เวินหูจิวส่ายหน้า

ไปหลี่เฉิงเฟิงสีหน้าทะมึนเล็กน้อย "ท่านพอรู้สึกที่ข้าปกป้องเขาไม่ได้"

"หากพูดถึงลูกหลานสกุลขุนนางข้าเห็นมาไม่น้อย แต่ที่เทียบกับน้องเขยได้ช้าไม่เคยเห็นเลยสักคน แต่ไม่ว่าจะเป็นผู้มีพรสวรรค์หรือมีบรรดาศักดิ์อย่างไร นอกจากดาบที่ท่านโหวผู้เฒ่าใช้สังหารข้าศึกมานับพันนับหมื่นบนสนามรบแล้ว อย่างอื่นยอมสยบภัยร้ายไม่ลง น้องเขยเจ้ามีความสามารถแต่ขาดผลงานสู้รบ ในราชสำนักเองก็ไม่ยอมมอบผลงานสู้รบให้เจ้า หากจักรพรรดิพระองค์ก่อนยังอยู่ พระองค์เชื่อใจท่านโหวผู้เฒ่าจึงไม่เป็นปัญหา แต่จวนเจิ้นซีโหวในตอนนี้อาจต้องถอย" เวินหูจิวถอนหายใจกล่าว

ไปหลี่เฉิงเฟิงส่ายหน้า "พี่เวินอยู่ในยุทธภพอันไกลห่าง คิดไม่ถึงว่าจะมาเรื่องราวในราชสำนักได้ชัดเจนเช่นนี้"

"ราชสำนัก ยุทธภพ ห่างกันไม่ไกล ไม่พูดเรื่องพวกนี้แล้วดีกว่า ท่านซังตงจวินไว้ที่ลานหลังจวนเพื่อหลบคนผู้นั้นหรือ" เวินหูจิวถาม

"หลุดจากสำนักศึกษาใกล้จะมาถึงแล้ว เรื่องที่คุหาสน์เขาหมิงเจี้ยนพวกเขาจะต้องได้ข่าวแล้วแน่ ข้ากลัวว่าพวกเขาจะหมายตาตงจวิน" ไปหลี่เฉิงเฟิงกล่าว

"ลานหลังจวนจะซ่อนตงจวินได้หรือ หากเขาพินหนุ่นไล่กานันชขาด

* อ๋องและโหวต่างสกุล เป็นบรรดาศักดิ์ที่กษัตริย์แต่งตั้งให้ผู้มีความคิดความชอบซึ่งไม่ใช่เชื้อพระวงศ์

ในกระเป๋เดียวได้จริงๆ เล่า" เวินหูจี้ยิ้มพลางกล่าว

ไปหลี่เจิงเฟิงเอานี้วัตถุตัวหมากขาวในมือพลางเลิกคิ้วขึ้น "ต่อให้มีพรสวรรค์เพียงใดก็อย่าหวังจะคลำถึงเปลือกนอกของวิชาซึกกระบี่เลย เขาไม่มีรากฐานของกำลังภายใน ให้เวลาหนึ่งเดือนก็ไม่พอหรอก"

"หากเขามีรากฐานอยู่ในเขตแดนสามัญวชิระเล่า" เวินหูจี้กล่าว
ลองเชิง

ไปหลี่เจิงเฟิงยิ้มกล่าว "ข้าลองทดสอบแล้ว มีกับผายลมสิ!"

"ชื่อคือขอรับ!" จู่ๆ ก็มีคนวิ่งเข้ามาตะโกน

ไปหลี่เจิงเฟิงขมวดคิ้วเล็กน้อย "เรื่องอันใด จำเป็นต้องรีบร้อนขนาดนี้เสียวี"

"หลุดจากสำนักศึกษามาถึงแล้วขอรับ!" คนผู้นั้นตะโกน

ไปหลี่เจิงเฟิงตกตะลึงและลุกขึ้นยืน "เร็วขนาดนี้เลย?"

นอกเมืองกานตง

คนขี่ม้ากลุ่มหนึ่งกำลังเดินทางเข้าเมืองอย่างช้าๆ

พวกเขาเร่งเดินทางมาจากเมืองเทียนฉี ตอนแรกแต่ละคนล้วนมีฝุ่นตลบฟุ้ง ทว่าก่อนเข้าเมืองชายหนุ่มในชุดเกราะอ่อนซึ่งเป็นหัวหน้าก็ได้พาคนของตนไปเปลี่ยนเป็นสวมผ้าคลุมใหญ่สีขาวแบบเดียวกันทั้งหมด ศีรษะสวมหมวกฟางสีขาว บนหมวกฟางเขียนอักษรสองตัวว่า 'จีซ่ง'

เสื้อคลุมตัวใหญ่กระพือ หมวกฟางพลิ้วไหว ดูมีกลิ่นอายเขียนขุมหนึ่งอย่างไม่อาจบรรยาย รวากับไม่ได้เร่งเดินทางไม่หยุดหย่อน ทั้งวันทั้งคืน แต่เดินทางมาจากเมืองเทียนฉีอย่างเชื่องช้า

"เจ้าว่าเหตุใดทุกครั้งก่อนพวกเราจะไปพบคนถึงต้องเปลี่ยนเป็นชุดนี้ด้วย เปลี่ยนแล้วน่าเกลียดยิ่งนัก เจ้าก็รู้ว่าข้าไม่เหมือนเจ้า ข้า

เกลียดสีขาวยิ่งที่สุด ที่สำคัญเวลาซักก็ยุ่งยาก จะกินจะเดินก็ต้องระวัง เบื่อนุ่นขึ้นมาก็ไม่คู่ควรกับคำว่า 'คุณชายประดุจหยก' ที่เขียนเชิง กล่าวแล้ว" สองคนผู้เป็นหัวหน้ามีคนหนึ่งบ่นเบาๆ อยู่ตลอดเวลา

อีกคนหนึ่งที่อยู่สงบนิ่งกว่ามากเอ่ยขึ้น "อยู่นอกสำนักจะทำให้เขียนเชิงขายหน้าไม่ได้ เขียนเชิงบอกว่าเป็นเรียกว่าความรู้สึกเป็นพิธีการ อารมณ์ขาวกว่าหิมะ คุณชายประดุจหยก นั่นคือลักษณะท่าทางของ สำนักศึกษา"

"เช่นนั้นเหตุใดพวกเราต้องสวมหมวกฟางด้วย คนอื่นมองเราไม่เห็น ไหนเลยจะรู้ว่าเป็นคุณชายประดุจหยก เป็นชายหรือหญิงก็ยังไม่รู้เลย" คนที่บ่นก่อนหน้านั้นกล่าว

อีกคนหนึ่งถอนหายใจ "ก็ให้เจ้ามาแล้วไง ไม่ใช่ว่าระหว่างทางเจ้า ดิ่งตันจะตามมาให้ได้เองหรือ"

คนที่ถอนหายใจยอมเป็นหัวหน้าของทูตสำนักศึกษาซึ่งเดินทาง มาจากเมืองเทียนฉี ส่วนคนข้างๆ ที่บ่นไม่หยุดยอมเป็น 'แขกไม่ได้รับเชิญ' ซึ่งจู่ๆ ก็ปรากฏตัวระหว่างทางเมื่อคืนนั้น

"หากไม่ใช่ข้ามือสังหารแปลกประหลาดตั้งมากมายที่เจอระหว่างทาง พวกนั้น ใครจะช่วยเจ้าไ้ไป"

คนทั้งสองพูดคุ้ยไปพลางพากลุ่มคนขี่ม้าเข้าเมืองไปพลาง

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงเกือกม้าดังขึ้นจากด้านหน้า คนทั้งสอง เงยหน้ามองเห็นม้าสีบกว่าตัวห้อยตะปิงมาอย่างรวดเร็ว บนหลังม้าส่วนใหญ่ ล้วนสวมเกราะ คาดว่าคงจะเป็นทหารในกองทัพพิง ส่วนผู้ที่ เป็น หัวหน้ากลับเป็นชายวัยกลางคนที่สวมชุดคลุมยาว ข้างเอวห้อยหยก ขึ้นหนึ่ง กระปี่ยาวหนึ่งเล่มเหน็บอยู่ข้างเอว ท่าทางแลดูสง่างามเหมือน ขุนนางสูงศักดิ์ ไม่เหมือนคนในกองทัพ

"นี่น่าจะเป็นชื่อจื่อของจวนเงินซีโหว ไปหลี่เฉิงเฟิง" ผู้เป็นหัวหน้า

ของทูตสำนักศึกษาเอ๋ยขึ้นด้วยเสียงอันเบา

ทว่าทูตที่บ่นอยู่ข้างๆ ตลอดกลับมีที่ทำดูถูก "บุตรชายของเทพสังหาร
ผู้นั้นหรือ เหตุใดถึงดูไม่ต่างจากพวกซื่อจื่อในเมืองเทียนฉีเท่าไรเลย"

"อย่าได้ดูถูก อย่างไรก็ตามเขาก็เป็นบุคคลที่ร้ายกาจ" หัวหน้าทูตตั้ง
บังเหียน "ซื่อจื่อ!"

ไปหลี่เจิงฟังตั้งบังเหียนหยุดม้าตรงหน้าพวกเขา ก่อนประสานมือ
คารวะกล่าว "เขียนเชิงน้อย"

หลี่เขียนเชิงแห่งสำนักศึกษาเป็นถึงตำนานของใต้หล้า ฉีก
ทำเนียบวรยุทธ์ด้วยมือ ดวลกระบี่ไร้คู่ต่อกร เขามีศิษย์เจ็ดคน หนึ่งใน
เจ็ดคนนั้นเป็นศิษย์เอกที่ได้รับการถ่ายทอดโดยตรงมากที่สุด ในตอนนี้
หลี่เขียนเชิงติดต่อกับภายนอกน้อยยิ่ง ปกติจะมอบหมายให้ศิษย์เอก
ไปจัดการ ผู้คนจึงเรียกศิษย์เอกผู้นี้ว่าเขียนเชิงน้อย

เขียนเชิงน้อยไม่ใช่คำที่วิเศษอะไรมาก เพราะปกติแล้วเขียนเชิง
ในสำนักศึกษาส่วนตัวที่อายุน้อยหน่อย ก็จะถูกเรียกกันว่าเขียนเชิงน้อย
แต่คนผู้นี้เป็นถึงเขียนเชิงน้อยแห่งสำนักศึกษาจั๊ซย่าในเป่ยหลี่
เขียนเชิงน้อยพยักหน้า "ไม่ได้พบกันนาน"

บทที่ 53

ท่านเซียนเชิง

พวกเขาไปหาลีเจิงเฟิงพาเหล่าทูตจากสำนักศึกษากลับไปยังจวนเจิ้นซีโหว และให้คนส่งจดหมายไปที่ค่ายทหาร ไปหาลีฉั่วเจินที่อยู่ในค่าย ได้ยินข่าวแล้วก็ไม่ได้ตกใจ เพียงตอบรับอย่างเรียบนิ่งหนึ่งคำแล้วลาดตระเวนต่อ "ถ่ายทอดคำพูด ให้ไปหาลีเจิงเฟิงรับผิดชอบทั้งหมด"

"รับบัญชา!"

ไปหาลีเจิงเฟิงพาทูตจากสำนักศึกษามาพักผ่อนในห้องโถงหลักของจวนเจิ้นซีโหวครู่หนึ่งก่อนจะกล่าวว่า "เนื่องจากมากะทันหัน เรือมารับรองยังจัดไม่เรียบร้อย ขอทุกท่านรอสักครู่"

เซียนเชิงน้อยก้มหน้ากล่าว "ไม่รบกวน"

เมื่อเหล่าทูตจากสำนักศึกษาเข้ามาในห้องโถงหลัก คนส่วนใหญ่ต่างถอดหมวกฟางบนศีรษะ มีเพียงทูตหนึ่งคนกับเซียนเชิงน้อยที่ยืนอยู่ด้านหน้าสุดเท่านั้นที่ไม่ได้ถอดหมวกฟางของตน

"ได้ยินว่าชาวโลกได้เห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของเซียนเชิงน้อยน้อยครั้งนัก" ไปหาลีเจิงเฟิงดื่มชาหนึ่งคำ

เซียนเชิงน้อยหัวเราะเบาๆ "ผู้คนต่างบอกว่าพวกเราศิษย์สำนักศึกษา

อะอะไว้วายวาย ใส่ใจตัวเองมากเกินไป แต่ที่จริงแล้วข้าแค่ไม่ชอบกินข้าวร่วมกับผู้อื่น เมื่อสวมหมวกฟางนี้ แม้แต่คำปฏิเสธก็ไม่จำเป็นต้องคิดแล้ว"

"แล้วคนผู้นี้คือ?" ไปหल्लीเชิงเฟิงมองไปยังทูดสวมหมวกฟางที่อยู่ข้างๆ เขียนเชิงน้อย

คนผู้นั้นตอบว่า "ข้าเองก็เป็นศิษย์ของหลี่เขียนเชิงแห่งสำนักศึกษาเช่นกัน ทว่าแต่เดิมข้าไม่ใช่หนึ่งในทูตที่ต้องมาในครั้งนี้ อันที่จริงข้าเพียงมาหาสหายเพื่อพูดคุยเรื่องเก่าๆ ชื่อจื่อคิดเสียว่าข้าถือโอกาสแวะมาเที่ยวเล่น หรือทำเป็นมองไม่เห็นไปเลยก็ไม่ใช่ปัญหา"

เขียนเชิงน้อยกระแอมเบาๆ "ผู้นี้คือศิษย์พี่ของข้า ศิษย์พี่มีฐานะเป็นชาวยุทธ์ แต่ไหนแต่ไรมาก็พูดจาเช่นนี้ โปรดอภัยด้วย"

ไปหल्लीเชิงเฟิงตะลึงงัน "คิดไม่ถึงว่าจะจะเป็นศิษย์ของหลี่เขียนเชิง..."

ในสำนักศึกษาย่อมไม่ได้มีอาจารย์เพียงคนเดียว แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหลี่เขียนเชิงคือผู้ที่มีชื่อเสียงบารมีที่สุด หลายปีมานี้มีศิษย์เข้าออกสำนักศึกษาร้อยกว่าคน แต่หลี่เขียนเชิงกลับมีศิษย์เพียงเจ็ดคนมาโดยตลอด สำหรับฐานะของศิษย์ทั้งเจ็ดคนนี้...บนยุทธภพมีค่าเล่าเรียนมากมายมาโดยตลอด

"อย่าเอาชื่อเสียงเก่ามาคุยเลย ข้าก็แค่คนธรรมดาคนหนึ่ง" คนผู้นั้นขยับหมวกฟางขึ้น "ข้าไม่ชอบใส่ของเช่นนี้ มันดูแปลก แต่หากศิษย์น้องผู้นี้ของข้าต้องการให้ข้าสวมก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ คนของสำนักศึกษาเรื่องมากเช่นนี้ สองสามวันนี้ชื่อจื่อคงต้องลำบากแล้ว"

"เขียนเชิงบอกว่าเป็นความรู้สึกเป็นพิธีการ ฟ้าดินมีธรรมชาติอันงดงาม แต่คนไม่อาจบรรยายได้ด้วยคำพูด ฤดูกาลทั้งสี่มีกฎที่ชัดเจน แต่คนไม่อาจแสดงความคิดเห็น การดำรงอยู่และการเปลี่ยนแปลงของสรรพสิ่งมีกฎที่ปฏิบัติตามอยู่แต่เดิม เพียงแต่คนยังไม่ค้นพบเท่านั้นเอง

ทางเดียวคือตั้งพิธีการขึ้นมาเพื่อแก้ไขมุมมองของพวกเขา" เขียนเชิงน้อย
กล่าวอย่างเนิบช้า

"อ้อ" คนผู้นั้นกล่าว

ไปหลี่เจิงเพิงยิ้มเล็กน้อย "คราวนี้เขียนเชิงน้อยมาเมืองกานตง
อยากจะทำไปกี่คน"

"หนึ่งคน" เขียนเชิงน้อยตอบ

ไปหลี่เจิงเพิงพยักหน้า "สำนักศึกษาเข้มงวด ข้าเองก็เดาว่าคง
ไม่พาคนไปเยอะมาก"

"ชื่อจื่อกล่าวผิดแล้ว" เขียนเชิงน้อยยิ้มกล่าว

ไปหลี่เจิงเพิงงงัน "ข้ากล่าวผิดแล้ว?"

เขียนเชิงน้อยนั่งหลังตรงอยู่ตรงนั้นและกล่าวด้วยน้ำเสียง
เคร่งขรึมว่า "สำนักศึกษาอย่างน้อยสุดหนึ่งปีรับเข้าคนเดียว มากสุด
หนึ่งปีรับเข้าหกคน ทุกปีพวกข้าจะได้รับคำสั่งจากสำนักศึกษาให้ออก
ค้นหาผู้มีพรสวรรค์ดีเลิศทุกหนแห่งในใต้หล้า แต่แค่ในเมืองเทียนฉีก็มี
ผู้มาจากตระกูลสูงศักดิ์และจอมยุทธ์ในยุทธภพมากขอเข้าเรียน
จำนวนมากแล้ว แต่เหล่าอาจารย์ของสำนักศึกษาไม่มีเวลาไปทดสอบ
คนมากมายขนาดนั้น พวกข้าในฐานะศิษย์จำต้องช่วยแบ่งเบาภาระ
คัดเลือกคนที่ดีที่สุดจากคนจำนวนมากเหล่านั้นมาสิบสามคนก่อน
มอบให้อาจารย์ทดสอบและพิจารณา ดังนั้นการที่ข้าต้องมาเมืองกานตง
แล้วพาหนึ่งคนกลับไป จำนวนนี้ไม่น้อยเลย แต่มาก มากเกินไปเสียด้วยซ้ำ
เพราะที่ข้าจะต้องพาไปคือหนึ่งคน"

ไปหลี่เจิงเพิงวางถ้วยชาในมือลงแล้วขมวดคิ้วเล็กน้อย "หากไม่มี
เลยเล่า"

เขียนเชิงน้อยหัวเราะยาว "เช่นนั้นคงต้องรบกวนชื่อจื่อไปที่เมือง
เทียนฉีกับข้าแล้ว คุณสมบัติของชื่อจื่อไม่เลวเลยทีเดียว เขียนเชิง

สนใจท่านมาหลายปี แต่อายุมากไปสักหน่อย"

"แล้วข้าเล่า ข้าเป็นอย่างไร" เสียงหนึ่งซึ่งแผ่ด้วยรอยยิ้มหลายส่วน
ดั่งขึ้น ทุกคนหันหน้าไปและพบเห็นชายวัยกลางคนห้อยกาสุราไว้ข้างเอว
ก้าวเท้าเข้ามา

ไปหลี่เจิงเฟิงแนะนำ "ผู้นี้คือพี่ชายของภรรยาข้า เวนหูจิวจากสกุลเวิน"

"สำนักถึงแห่งแคว้นสุ่ คุหาสน์สกุลหลายแห่งเจียงหนาน และ
หลังหนานอันเก่าแก่ สามสกุลใหญ่ในยุทธภพ เวนหูจิวผู้นำสกุลเวินใน
อนาคต เลื่อมใสในชื่อเสียงมานานแล้ว" เขียนเชิงน้อยลุกขึ้นกล่าว

"คำว่าผู้นำสกุลในอนาคตนี้ไม่ค่อยเหมาะสมนัก ในเมืองเทียนฉี่
ของพวกเจ้ามีคนพูดว่าจักรพรรดิในอนาคตหรือ นั่นคือโทษตัดศีรษะ
เขียนนะ" เวนหูจิวเงยหน้าตีมสุราหนึ่งอีก

เขียนเชิงน้อยยิ้มกล่าว "เช่นนั้นหากพูดว่าผู้นำในอนาคตของ
สกุลเวินเล่า"

เวินหูจิวลื่นสุราอีกนั้นลงไปแล้วพ่นลมหายใจออกมาเบาๆ "ข้า
จะฆ่าเจ้าด้วยพิฆะ"

ไอสุราขุ่นมัวไม่ได้สลายไปทันที แต่เกาะตัวกันเป็นไอน้ำกลุ่มหนึ่ง
พุ่งไปยังเขียนเชิงน้อยผู้นั้น สีหน้าของคนจากสำนักศึกษาที่อยู่ด้านหลัง
ต่างเปลี่ยนไป มีเพียงเขียนเชิงน้อยที่ยังนั่งอย่างสงบนิ่ง เขาวาดมือ
ไปในอากาศเบาๆ ไอน้ำกลุ่มนั้นถูกนิ้วมือของเขาวาดผ่านก่อนเกาะกุม
เป็นเศษน้ำแข็งแล้วร่วงกราวลงบนพื้น

เวินหูจิวนั่งลงข้างๆ ไปหลี่เจิงเฟิง "มีฝีมืออยู่บ้าง"

"เวินเขียนเชิงเป็นยอดฝีมือบนทำเนียบไร้เทียมทาน ส่วนข้าเพียง
ใช้วิชาเล็กน้อยไม่สำคัญเท่านั้นเอง" เขียนเชิงน้อยยิ้มกล่าว

"วิชาเล็กน้อยไม่สำคัญ? เจ้าเฟิงจะอายุเท่าไรเอง วรรณุทธิ์นี้...เกรงว่า
เจ้าคงเข้าสู่เขตแดนฟ้าไร้พินนาการแล้วสินะ" เวนหูจิวเลิกคิ้วกล่าว

"ต้องขอบคุณคำชี้แนะจากอาจารย์ แต่จริงๆ ข้าเพิ่งคลำถึง
กรณีประตูดวงชั้นนั้นเท่านั้น" เขียนเชิงน้อยตอบ

ไปหลี่เจิงเฟิงกระแอม "ในเมื่อเป็นเช่นนี้พวกเรามีผู้ไปดูเหล่าศิษย์
รุ่นเยาว์ที่พวกข้าเลือกมาจากในเมืองกานตงดูก่อน ดูเสร็จแล้วค่อยพา
ท่านทั้งหลายไปพักผ่อนที่เรือนรับรอง"

"ได้" เขียนเชิงน้อยพยักหน้า

"ให้พวกเขาเข้ามา" ไปหลี่เจิงเฟิงเรียก

ผ่านไปครู่หนึ่งก็มีคนถือทวนยาวเดินเข้ามา คนผู้นั้นรูปร่างสูงใหญ่
กำยำ ในดวงตาสองข้างเผยความทรงพลังอยู่หลายส่วน การเดินก็
องอาจดูพดัดในมือถือทวนยาวเล่มหนึ่ง ดูเหมือนจะทำมาจากเหล็ก
บริสุทธิ์ทั้งเล่ม หนักกว่าทวนยาวทั่วไปไม่น้อย เมื่อเขาตั้งทวนลงพื้น
ก็สะเทือนไปทั้งห้องโถงหลัก "ข้าน้อยหลี่ป้าเงิน คำนับชื่อจื่อ คำนับทูต
จากสำนักศึกษา"

เขียนเชิงน้อยกับศิษย์อีกคนหนึ่งของหลี่เขียนเชิงต่างหัวเราะพรีด
ออกมา

หลี่ป้าเงินผู้นั้นตะลึงงัน ไปหลี่เจิงเฟิงเองก็ไม่เข้าใจอย่างยิ่ง
"เขียนเชิงน้อย หัวเราะอะไรหรือ"

เขียนเชิงน้อยหัวเราะไม่หยุด "อาจารย์ข้าควบคุมดูแลสำนักศึกษา
มาหลายสิบปี เขาตั้งกฎที่ไม่ได้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรขึ้นเองว่าจะ
รับแต่ศิษย์ที่มีมาดของคุณชาย หากอาจารย์เห็นน้องชายผู้นี้คาดว่
คงโกรธจนหันหลังให้"

หลี่ป้าเงินหน้าแดงด้วยความโกรธเคือง

ไปหลี่เจิงเฟิงเผยสีหน้าทะมึนเช่นกัน "กองทัพพิ้วเฟิงของพวกข้า
ล้วนเกิดในกองทัพ หากจะหาคุณชายเขียนเชิงน้อยคงมาผิดที่แล้ว"

"แต่ชื่อจื่อมีมาดของคุณชาย" เขียนเชิงน้อยยังคงยิ้มแยมเช่นเดิม

36 เพลงยุทธ์ก้องหลักา เขียนสุราไร้เทียมทาน 2

ในที่สุดหลี่ป้าเงินก็ระงับอารมณ์ไม่อยู่ เขาเหวี่ยงทวนยาวออกไป
"เจ้าก็ลองส่งคุณชายมาสักคน ดูว่าใครจะชนะใคร!"

ทว่าทวนยาวที่เพิ่งเหวี่ยงออกไปกลับถูกกระบี่เล่มหนึ่งขวางไว้
เขียนเชิงน้อยผู้นั้นไม่รู้ว่่าพุ่งออกไปยืนอยู่ข้างๆ หลี่ป้าเงินตั้งแต่นั้น
เมื่อไร "น้องชายอย่าได้โกรธ พวกเรามีอาจารย์สำนักศึกษาคนหนึ่ง
ร่างกายบึกบึน เรี่ยวแรงดุจวัว แต่ใครๆ ก็เคารพเขามาก ขอเพียงมี
ความสามารถ มาตรฐานของคุณชายก็เป็นเพียงถ้อยคำขบขัน"

สายตาของไปหลี่เจิงเพ็งกับเวินหูจิวกลับจ้องมองเพียงกระบี่
เล่มนั้น

"เฮ้าเซวี่ (นิเวศไพศาล)"

บทที่ 54 ในที่สุดก็ได้พบกับ

เฮ่าเซวี่

บนคัมภีร์ลำดับกระบวนวิชาอันดับแปดของกระบี่เลื่องชื่อใน
ใต้หล้า ถูกเรียกว่าเป็นกระบี่แห่งความชอบธรรมอันดับหนึ่งในใต้หล้า
"คาดไม่ถึงว่าเฮ่าเซวี่จะอยู่ในมือสำนักศึกษา" ไปหลี่เจิงเฟิง
กล่าว

เซียนเซิงน้อยตัวดัดกระบี่กุดปลายทวนเหล็กเล่มนั้นลงพื้นอย่าง
ง่ายดาย "เฮ่าเซวี่เป็นเพียงอันดับแปดบนคัมภีร์ลำดับกระบวนวิชา ไม่นับว่า
ร้ายกาจมาก ช่วงนี้ข้าได้ยินว่ายุทธภพถือกำเนิดกระบี่ดีเลิศล้ำเล่มหนึ่ง
เกรงว่าภยันตรายคงจัดอยู่ในสามอันดับแรกบนคัมภีร์ลำดับกระบวนวิชา"

ไปหลี่เจิงเฟิงสีหน้าไม่แปรเปลี่ยน "เรื่องในยุทธภพพวกข้าไม่เข้าใจ"

เซียนเซิงน้อยไม่ซักถามอีก เพียงหันหน้าไปมองหลี่ป้าเจิน ยามนี้
หลี่ป้าเจินใบหน้าแดงก่ำ เขาคิดว่าตนเองมีพลังกำลังและความหาญกล้า
เหนือผู้อื่น แต่ทว่าทวนหนักของเขาในเวลานี้กลับถูกกระบี่ยาวเล่มหนึ่ง
ตรึงไว้บนพื้นอย่างหนักแน่น

"พลังกำลังคือสิ่งสำคัญ แต่จะใช้พลังกำลังอย่างไรคือสิ่งสำคัญ"

ยิ่งกว่า" เซียนเซิงน้อยยิ้มแล้วคลายพลัง เมื่อทวนหนักถูกยกขึ้นอีกครั้ง เขาก็ใช้ปลายเท้าเหยียบมัน จากนั้นคนทั้งร่างก็ลอยข้ามมาอยู่ด้านหลัง หลี่ป้าเงิน "อย่างเช่นตอนนี้ ที่ข้าใช้อยู่คือกำลังของเจ้า"

"ย้าย!" หลี่ป้าเงินคำรามพร้อมหมุนกายสะบัดทวน

เซียนเซิงน้อยส่ายหน้าเบาๆ แล้วเก็บกระบี่ ก่อนหมุนกายแล้วใช้ สองนิ้วกดหัวทวนไว้ "พอแล้ว"

หลี่ป้าเงินไม่ใช่ไม่รู้ตัวเอง เขาเก็บทวนทันทีแล้วประสานมือ คารวะ "เจ้าเหนือกว่าข้ามาก"

ไปหลี่เจิงเฟิงยิ้ม "ไม่ใช่เหนือกว่าเจ้ามาก แต่เทียบกันไม่ได้"

เซียนเซิงน้อยถอยหลังสองสามก้าว "เจ้าก็ไม่เลว แต่ข้าอยู่กับ หลี่เซียนเซิงที่สำนักศึกษามาเกือบสิบปีแล้ว จึงได้เรียนรู้อะไรบ้าง"

"ถอยไปเถอะ" ไปหลี่เจิงเฟิงถอนหายใจ

หลี่ป้าเงินไม่ได้กล่าวคำใดอีก เพียงยกทวนขึ้นแล้วถอยไปด้านหลัง

"ให้เงินเยวี่เข้ามา" ไปหลี่เจิงเฟิงกล่าว

คนที่เข้าประตูมามีมาดของคุณชายอย่างที่เซียนเซิงน้อยกล่าวอยู่ หลายส่วน เขาสวมชุดคลุมยาวตลอดทั้งตัว ใบหน้านับว่างดงาม ในมือ ถือทวนฟูสีแดง

"เหนือแล้ว" ศิษย์อีกคนของหลี่เซียนเซิงที่ยืนเงี้ยบอยู่ด้านหลัง เซียนเซิงน้อยมานานพลันเอ่ยขึ้น

เซียนเซิงน้อยถอยหลังหนึ่งก้าว "เช่นนั้นเจ้ามาบ้าง"

คนผู้นั้นก้าวมาข้างหน้าหนึ่งก้าว เงินเยวี่ยกทวนยาวขึ้นพาดใส่ ในทันใด ทว่าคนผู้นั้นกลับยกมือขึ้นคว้าทวนยาวเล่มนั้นไว้ได้อย่างสบายๆ และเมื่อหมุนข้อมือหัวทวนเล่มนั้นก็ถูกหักลง เขาโยนมันทิ้งลงบนพื้นแล้วกล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่า "ไม่ผ่าน!"

เซียนเซิงน้อยถอนหายใจ "พอแล้ว"

คนผู้นั้นถอยมาอยู่ข้างกายเซียนเชิงน้อย แล้วพูดด้วยเสียงอันเบา ให้อีกฝ่ายได้ยินเท่านั้น "ไยต้องเสียเวลาด้วย"

ไปหลี่เจิงเฟิงกับเวินหูจิวสบตากันที่หนึ่ง ไม่ได้กล่าวคำใด

เซียนเชิงน้อยเดินกลับมายังข้างกายไปหลี่เจิงเฟิง ไปหลี่เจิงเฟิง ก้มหน้ากล่าวว่า "ขอภัยด้วย ดูเหมือนคนที่พวกข้าเลือกมาจะไม่เข้าตา สำนักศึกษา"

"ชื่อจื่ออ้อกล่าวผิดแล้ว ทั้งสองคนที่ชื่อจื่อเลือกมาคือผู้มีคุณสมบัติ นำทัพออกรบพิชิตข้าศึกจริงๆ แต่น่าเสียดายที่พวกเขาต่างจากคนที่พวกข้าต้องการ" เซียนเชิงน้อยตอบ

"คนที่สำนักศึกษาต้องการคือ..." ไปหลี่เจิงเฟิงขมวดคิ้ว

"กั้นผืนฟ้า ขวางผืนดิน* มีความสามารถมาแกร่ง" เซียนเชิงน้อย หมุนกาย "พวกข้าจะอยู่ในเมืองกานตงหนึ่งเดือน รบกวณชื่อจื่อช่วยเสาะหาด้วย"

"หนึ่งเดือน?" ไปหลี่เจิงเฟิงตกตะลึง

"หากชื่อจื่อรู้สึกไม่สะดวก จะให้พวกข้าไปพักที่โรงเตี๊ยมก็ได้" เซียนเชิงน้อยกล่าวด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง

"ได้ที่ไหนกัน พวกเจ้าพาเซียนเชิงทั้งหลายไปพักที่เรือนรับรอง" ไปหลี่เจิงเฟิงรีบกล่าว

เซียนเชิงน้อยไม่ได้ปฏิเสธและพาคนของตนเดินตามพ่อบ้านจวนเงินซีโหวไปที่เรือนรับรอง

ขณะมองแผ่นหลังของพวกเขาจากไป ไปหลี่เจิงเฟิงก็กล่าวอย่าง หงุดหงิด "ไล่ให้จากไปไม่ได้เสียด้วย"

"หนึ่งเดือน ฮ่าๆๆ หนึ่งเดือน" เวินหูจิวส่ายหน้าเบาๆ

ไปหลี่เจิงเฟิงขมวดคิ้ว "จริงสิ เมื่อครูนี้นี้ศิษย์อีกคนของหลี่เซียนเชิง

* กั้นผืนฟ้า ขวางผืนดิน หมายถึงความสามารถในการปกครองได้หล้า

"ใช้วรยุทธ์อะไร ท่านดูออกหรือไม่"

"เขาเปลี่ยนจากดรรรชนีเป็นฝ่ามือ แต่เป็นดรรรชนีสะท้านเทพของ
สำนักเหลยไม่ผิดแน่" เวินหูจิวกล่าวเสียงขรั้ม

"ยิ่งยุ่งยากเข้าไปอีก" ไปหลี่เจิงเฟิงส่ายหน้า

ขณะเดินไปยังเรือนรับรองเขียนเชิงน้อยเอียงศีรษะกล่าวว่า
"วรยุทธ์ที่เจ้าใช้เมื่อครู่ถูกมองออกแล้ว"

"ข้าเปลี่ยนจากดรรรชนีเป็นฝ่ามือแล้วก็ยังมีมองออก?"

"เวินหูจิว ไปหลี่เจิงเฟิง เมื่ออยู่ต่อหน้าพวกเขา วิชาวพวกนี้ของเจ้า
ก็เป็นแค่วิชากระจอกจริงๆ"

"ดูออกก็ดูออกไปสิ จะเป็นอะไรไป จริงสิ พ่อบ้านเฒ่า ชื่อจื่อของ
พวกเจ้าดูท่าทางใจดีมีเมตตา คงไม่ได้มีจิตใจไม่ดี หลังได้ยินว่าพวกข้า
จะอยู่เป็นเดือน เขาคงไม่วางยาพวกข้าตายหรือกกระมัง ที่จริงแล้ว
นี่เป็นความคิดของเขียนเชิงน้อยผู้นี้คนเดียว..."

"เหตุใดเจ้าถึงกลับมาพูดมากอีกแล้ว"

"ข้าทนมานานมากแล้ว ให้ข้าพูดบ้างจะเป็นไรไป"

ขณะเดินผ่านลานหลังจวน จู่ๆ เขียนเชิงน้อยก็หันหน้ามา "ที่นี่รี"

พ่อบ้านเฒ่าเอียงตัวไปทางนั้น "ลานหลังจวนโหว เข้าไม่ได้ขอรับ"

"ข้าเหมือนว่า...จะสัมผัสได้ถึงปราณกระบี่ที่แตกต่างออกไป"

เขียนเชิงน้อยพุ่งทะยานผ่านข้างกายพ่อบ้านเฒ่าไป

แต่แล้วก็หยุดลงอย่างรวดเร็ว

เนื่องจากมีคนสี่คนร่อนลงมาตรงหน้าเขา

สี่คน กระบี่สี่เล่ม

"เห็นได้ชัดว่าจวนเงินซีโหวมีผู้มากฝีมือตั้งมากมาย ดูท่าชื่อจื่อจะ
เก็บซ่อนไว้ เช่นนั้นข้าอยากขอคุณวิชากระบี่ของท่านทั้งหลายสักหน่อย..."

เขียนเชิงน้อยก้มตัวเล็กน้อย มีอกที่ดำมกระปี่

ภายในลานหลังจวน

ไปหลี่ตงจวินเรอสุราออกมาอย่างเต็มอิม ทำเอาซุ่นเต๋อที่อยู่ข้างๆ
แทบจะเมาจนล้มไป เขาลุกขึ้นยืน ร่างทั้งร่างโยกไปแยกมา

ซุ่นเต๋อกล่าวอย่างเป็นห่วง "คุณชายน้อย เป็นอะไรหรือไม่ขอรับ
เช่นนั้นวันนี้ก็พอกันก่อน เดียวข้าน้อยไปบอกกับชื่อจื่อว่าฟุ้งนี้พวกเรา
ค่อยลองใหม่"

"ไม่ต้องๆ ตอนนี้งำลังดี ข้ารู้สึกว่ทั้งร่างข้า!..." ไปหลี่ตงจวิน
ชวนเซ ล้มลงบนพื้น เขาหัวเราะอย่างโง่เขลา "กำลังวังชาเต็มเปี่ยม"

ซุ่นเต๋อเอามือปิดตา "คุณชายน้อย ท่านควรพอเถอะขอรับ"

"พอแล้วอะไร" ไปหลี่ตงจวินยืนขึ้น แวดตาเปลี่ยนเป็นดุดัน
ในทันใด เขาจับดำมกระปี่ไว้แล้วจ้องหุ่นไล่กาตัวนั้นเหม็ง "ก็แค่ชั้กกระปี่
เอง"

ไปหลี่ตงจวินกลั้นหายใจแล้วหลับตาลง มือที่จับดำมกระปี่ค่อยๆ
ร่อนระอูขึ้นเรื่อยๆ เขาหายใจเข้าลึกแล้วฟุ้งตัวออกไป

ออกกระปี่

เก็บกระปี่

ไปหลี่ตงจวินยืนอยู่ด้านหลังหุ่นไล่กา ยกยิ้มเล็กน้อย "ง่ายๆ"

ซุ่นเต๋อเบิกตากว้าง ผ่านไปนานสองนานจึงค่อยได้สติกลับมาแล้ว
กล่าวว่า "แต่ว่าคุณชายน้อย หุ่นไล่กาตัวนี้...ไม่เห็นมีอะไรเปลี่ยนไปเลย"

ไปหลี่ตงจวินหมุนกายอย่างชวนเซ "ไม่เปลี่ยนหรือ"

ซุ่นเต๋อเดินเข้าไปมองตั้งแต่บนลงล่างอย่างละเอียด ก่อนเอามือ
ผลักเบาๆ "ไม่เห็นเปลี่ยนเลยขอรับ"

ทันใดนั้นท่อนบนของหุ่นไล่กาตัวนั้นก็ไหลลงมาทั้งหมด รอยตัด

42 เพลงยุทธ์ก้องหล้า เขียนสุราไร้เทียมทาน 2

เรียบสั้น เรียกได้ว่าว่างดงามสมบูรณ์

"ฮ่าๆๆๆๆๆ!"

ขณะที่ไปหลี่ตงจวินหมุนกายก็ได้ยินเสียงคนมาจากนอกประตู
เขาชะงักอย่างงุนงงแล้วเดินไปผลักประตูออก ก่อนตะโกนด้วยท่าทาง
เมามาย "ใครมาเสียงดังอยู่ข้างนอก!"

เขียนเชิงน้อยเก็บกระบี่และลูกขึ้นยืน มองไปยังไปหลี่ตงจวินที่อยู่
เบื้องหน้าแล้วยิ้มกล่าว "ในที่สุดก็ได้พบเจ้าแล้ว"

ไปหลี่ตงจวินขมวดคิ้ว "เจ้าคือใคร"

เขียนเชิงน้อยขยับหมวกฟางขึ้นแล้วยิ้มกล่าว "ข้าแซ่เซียว"

ใบหน้าภายใต้หมวกฟางอ่อนเยาว์งดงาม หวังคิ้วยิ่งเผยความ
สูงศักดิ์อย่างไม่อาจปิดได้มิด

บทที่ 55

เขียนสุราสเลิศ

เขียนเขียนเชิง เขียนเขียนน้อย* ต่างกันเพียงคำเดียว บางทีตอนแรก
เขาอาจจะถูกเรียกว่าเขียนเขียนเชิง เพียงแต่ผู้คนเข้าใจว่าทุกคนเรียกเขา
ว่าเขียนเขียนน้อย

แต่แค่เขียนนี่กลับไม่ธรรมดาถึงนัก

จักรพรรดิของแคว้นนี้แค่เขียน

ไปหลี่ตงจวินเรอสุราแล้วทักทายอีกฝ่าย "ข้าชื่อไปหลี่ตงจวิน"

เขียนเขียนน้อยพยักหน้า "ข้ารู้"

จากนั้นไปหลี่ตงจวินก็เมาจนล้มพับไป

องครักษ์กระบี่ทั้งสี่เก็บกระบี่และถอยไปด้านหลัง ไปหลี่เจิงเฟิง
กับเวินหูจิวก็ได้ยินข่าวก็รีบมา พอเห็นฉากตรงหน้าก็ตะลึงงันเล็กน้อย

"สุดท้ายก็ขวางไว้ไม่ได้" ไปหลี่เจิงเฟิงถอนหายใจยาว

เวินหูจิวก็ไหล "เจ้าน่าจะรู้ตั้งแต่แรกว่าซ่อนไว้ไม่อยู่"

เขียนเขียนน้อยหมุนกาย พาเหล่าทูตเดินตามพ่อบ้านเฒ่าไป
ข้างหน้าต่อ เขาผงกศีรษะส่งสัญญาณให้ไปหลี่เจิงเฟิงที่ยืนอยู่ตรงนั้น

* คำว่า 'เขียนเขียนน้อย' ในภาษาจีนออกเสียงว่า 'เสี่ยวเขียนเชิง' ซึ่งออกเสียงคล้ายกับคำว่า 'เขียนเขียนเชิง'

44 เพลงยุทธ์ก้องเกล้า เขียนสุธาไร้เทียมทาน 2

เล็กน้อยไปหลี่เจิงเฟิงก็พยักหน้า คนทั้งสองไม่ได้พูดอะไรกันอีก จนกระทั่งเขียนเชิงน้อยไปแล้ว เวินหูจิวกับไปหลี่เจิงเฟิงก็เดินผ่านข้างกายไปหลี่ตงจวินเข้าไปในลานหลังจวน

ภายในลานหลังจวนหุ่นไล่กาตัวหนึ่งถูกพันขาดเป็นสองท่อน ท่อนบนตกลงบนพื้นอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

เวินหูจิวยื่นนิ้วมือไปสัมผัสรอยกระเปาะที่เกือบจะสมบูรณ์แบบนั้นเบาๆ พลางกล่าวอย่างปลงอนิจจังว่า "เรียนมาก็วันแล้ว"

ไปหลี่เจิงเฟิงกล่าวเสียงขรึม "ไม่ถึงห้าวัน"

"นี่ไม่อาจใช้คำว่าพรสวรรค์มาบรรยายได้แล้ว ภายในเวลาห้าวันวิชาชกกระเปาะควรทำได้แค่คลำถึงพื้นฐานในพื้นฐานเท่านั้น ตอนนั้นกว่าเจ้าจะสำเร็จวิชาได้ถึงขั้นนี้ใช้เวลาานเท่าไร" เวินหูจิวเอ่ยถาม

ไปหลี่เจิงเฟิงมองไปหลี่ตงจวินที่เฝ้าจนลึ้มไป "หนึ่งปี"

"ดูเหมือนครั้งก่อนข้าจะคิดไม่ผิด ตงจวินเป็นยอดฝีมือเขตแดนสามัญวชิระแล้วแต่เขากลับไม่รู้เรื่องนี้เลย และยังไม่รู้ว่าจะใช้พลังที่อยู่ในร่างกายนี้อย่างไร" เวินหูจิวกล่าว

"ซุ่นเตอ เมื่อครูนี้อีก่อนที่คุณชายน้อยจะชกกระเปาะเขาทำอะไร" ไปหลี่เจิงเฟิงถาม

ซุ่นเตอครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง "คุณชายน้อยไม่ได้ทำอะไรเลยขอรับ เพียงดื่มสุรา ในเวลาสองสามชั่วยามคุณชายน้อยก็ดื่มสุราที่เขาซ่อนไว้ในเรือนจนหมดขอรับ"

"เหมือนครั้งก่อนที่อยู่คฤหาสน์เขาหมิงเจี้ยน เขาดื่มสุราไปไม่น้อย ตอนอยู่ในสภาพเมาจนเกือบสลบไปสล พลังภายในร่างก็จะแสดงออกมา" เวินหูจิวกล่าว

"เป็นฝีมือคนผู้นั้นรึ" ไปหลี่เจิงเฟิงถาม

เวินหูจิวพยักหน้า "แต่ตอนไปหาคนผู้นั้น ข้าถูกคนผู้นั้นขวางไว้"

เจ้าบอกว่าคนผู้นั้นคือผู้คุ้มกันเงาที่ท่านโหวผู้เฒ่าเตรียมไว้สำหรับ
ตงจวิน ดังนั้นท่านโหวผู้เฒ่าแท้จริงแล้วคิดอย่างไรนั้นสำคัญมาก"

"ท่านพอบอกว่าเขาไม่รู้เลยว่าเขียนกระบี่ที่ลู่อยู่ในเมืองกานตง"

"แต่ตอนนี้เขารู้แล้ว"

"รอเขากลับมาจากค่ายทหารค่อยว่ากันอีกที"

ภายในเรือนรับรองเขียนเชิงน้อยถอดหมวกฟางออกแล้ววางไว้
บนโต๊ะ

"คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะเปิดเผยตนเอง ไม่ใช่ว่าเจ้าใส่ใจเรื่องฐานะตัวเอง
จะถูกคนล่วงรู้เป็นที่สุดหรือ" อีกคนหนึ่งก็ถอดหมวกฟางเช่นกัน
เผยให้เห็นใบหน้าเฉื่อยฉลาดและหล่อเหลา ที่แท้เขาคือเหลยเมิ่งซา
แห่งสกุลเหลยที่เคยจับมือไปห่ตงจวินร่วมกันต่อสู้

เขียนเชิงน้อยแยมยิ้ม "ครั้งนี้ไม่ได้มาเพื่อสำนักศึกษาเพียงอย่างเดียว
ข้าได้รับงานมาอย่างหนึ่ง จำเป็นต้องทำงานนี้ เงินซีโหวไม่ใช่บุคคล
ธรรมดา ข้าจำเป็นต้องบอกฐานะของตัวเองให้เขารู้"

"งาน? ช่างเถอะ ไม่พูดถึงแล้ว เจ้าลองพูดมาก่อน น้องชาย
ของข้าผู้นี้เป็นอย่างไร" เหลยเมิ่งซาเอ่ยถาม

"เร็ว ๆ นี้ข้าก็จะไม่ใช่ศิษย์คนเล็กสุดของอาจารย์แล้ว" เขียนเชิงน้อย
นั่งลงและรินชาที่เย็นชืดลงในถ้วยให้ตนเอง "เมื่อครู่นี้มีพิธีบตาหนึ่ง
ปรากฏกระบี่ที่ออกมาจากลานหลังจวนมีกลิ่นอายของเขียน"

"กลิ่นอายของเขียน?" เหลยเมิ่งซาเลิกคิ้ว

"ได้เห็นเขาก็กู้แล้ว เป็นเขียนแห่งการเมาสุราโดยแท้" เขียนเชิงน้อย
กล่าวอย่างปลงอนิจจัง "ข้าอยากลองดื่มสุราที่เขาหมักมาก"

เหลยเมิ่งซาแววตาเปล่งประกาย "นั่นเป็นสุราที่ดียิ่ง"

ภายในห้องโถงหลักด้วยน้ำชาใบหนึ่งถูกทำตกพื้นและแตกกระจาย
ทันที

"ถูกพบแล้วหรือ" ไปหลี่ลั่วเงินที่กลับมาจากค่ายทหารนั่งอยู่ด้านบน
สีหน้ามึนทึบ

ไปหลี่เจิงเฟิงส่ายหน้า "ลูกไร้ความสามารถ คิดว่าให้ตงจวินอยู่ที่
ลานหลังจวนก็คงหลีกเลี่ยงไม่ให้พวกเขาพบหน้ากันได้ แต่เขียนเชิงน้อย
จากสำนักศึกษาผู้นั้นคิดบุกเข้าไป องค์กรฯ กระทั่งสี่ของข้าขวางเขา
ไว้นอกประตูได้ แต่ตงจวินกลับผลักประตูออกมาเอง"

"เขียนเชิงน้อยผู้นั้นพูดอะไรบ้าง" ไปหลี่ลั่วเงินกล่าวเสียงขรม

"เขาไม่ได้พูดอะไรขอรับ ตอนลูกไปถึงเขาก็จะจากไปแล้ว แต่
ได้ยินองค์กรฯ กระบี่บอกว่าดูเหมือนเขาจะพูดกับตงจวินประโยคหนึ่ง
แต่เสียงเบาเกินไป พวกเขาจึงไม่ได้ยินขอรับ" ไปหลี่เจิงเฟิงตอบ

ไปหลี่ลั่วเงินขมวดคิ้วพิณิจพิเคราะห์ครู่หนึ่งแล้วถอนหายใจ
"คิดไว้แล้วเชื่อว่าเตรียมตัวมา"

"นอกจากเขียนเชิงน้อย ในคณะทูตยังมีอีกคนที่ต้องระวัง"
ไปหลี่เจิงเฟิงเอ่ยเตือน

"ใคร" ไปหลี่ลั่วเงินถาม

"ยอดฝีมือจากคฤหาสน์สกุลเหลย" ไปหลี่เจิงเฟิงกล่าว

ไปหลี่ลั่วเงินกลับกล่าวอย่างไม่ใส่ใจ "คุณชายจิวไม่เหลยเมิงซา
เขาคือศิษย์คนที่สามของหลี่เขียนเชิง นี่ไม่ใช่ความลับอะไร เขารู้จักกับ
ตงจวิน อีกทั้งข้าก็รู้นิสัยใจคอของเขา มีเขาอยู่อาจไม่นับว่าเป็นเรื่อง
เลวร้าย ตงจวินตื่นแล้วหรือยัง"

"มีเวินหู่จิวอยู่ เบญจพิษของเขาเร่งปลุกตงจวินได้" ไปหลี่เจิงเฟิง
ตอบ

"ให้ตงจวินมาที่ห้องโถงหลัก" ไปหลี่ลั่วเงินกล่าว

สองกำนันรูปต่อมาไปหลี่ตงจวินถูกหามขึ้นเสลียงเข้ามา เขานั่งหวาดหวอดอยู่บนเสลียง "เหตุใดถึงเรียกเข้ามาที่นี่ ข้ากำลังนอนหลับสบาย หุ่นไต่ก้านั้นก็ถูกข้าฟันขาดแล้วไม่ใช่หรือ ยังจะพาเข้ามาซังอีก?"

"ตงจวิน" ไปหลี่ลั่วเงินกล่าวด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

ไปหลี่ตงจวินชะงักงัน "ท่านปู่ มีอะไรหรือ"

"เจ้ายังจำคนผู้หนึ่งที่พบเมื่อตอนกลางวันได้หรือไม่ เขาคุยอะไรกับเจ้าบ้าง" ไปหลี่ลั่วเงินถาม

ไปหลี่ตงจวินคิดแล้วคิดอีก "คนที่สวมหมวกฟางผู้นั้นหรือ เขาแปลกมาก เขาบอกว่าในที่สุดก็พบข้าแล้ว ทำเหมือนว่าเคยรู้จักข้ามาก่อน"

ไปหลี่ลั่วเงินกับไปหลี่เจิงเฟิงสบตากันที่หนึ่งก่อนถามว่า "พูดแค่นี้หรือ"

ไปหลี่ตงจวินนวดคดลึงขมับ หันไฉนนั้นแววตาก็มืดลงประกาย "เขายังแนะนำตัวเองด้วย บอกว่าตนแซ่เซียว"

"แซ่เซียว!" ไปหลี่เจิงเฟิงตกตะลึง

"เซียนเซิงน้อย เซียวเซียนเซิง" ไปหลี่ลั่วเงินตีมหาหนึ่งคำ "นี่แล้วจะต้องเป็นเช่นนี้ ระหว่างสำนักศึกษากับราชสำนักดูเหมือนจะมีเส้นสายกันตลอด ติดต่อกันเป็นครั้งคราว วันนี้ในที่สุดก็หาเส้นสายนี้เจอ ตงจวินไปพักผ่อนให้เต็มที่ สองสามวันนี้อย่าได้ออกนอกเรือนของตัวเองตามใจชอบ"

"ทำเช่นนั้นได้อย่างไร...ข้าทำภารกิจสำเร็จแล้ว" ไปหลี่ตงจวินกล่าวอย่างไม่พอใจ

"เช่นนั้นก็ออกไปเที่ยวเล่นซะไม่ถึงเที่ยงคืนไม่อนุญาตให้กลับมา" ไปหลี่ลั่วเงินแยมยิ้ม

ไปหลี่ตงจวินพยักหน้า "ไม่เลวทีเดียว"

48 เพลงยุทธ์ก้องหล้า เชียงสุราไร้เทียมทาน 2

กลางดึกดวงจันทร์ส่องสว่างกลางท้องฟ้า

ภายในเรือนรับรองแสงเทียนดวงหนึ่งยังคงสว่างอยู่ เชียงนงน้อย
นั่งเปิดอ่านตำราในมืออยู่ตรงนั้น ตำราหนึ่งเล่ม ซาหนึ่งถ้วย เขาอ่านมัน
มาสองชั่วยามแล้ว

จนในที่สุดนอกประตูก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้น

"คุณชายน้อย เงินซีเหวมาแล้วขอรับ"

ศิวายา

少年白马醉春风 2

Shao Nian Bai Ma Zui Chun Feng 2

เพลงยุทธ์ก้องหล้า เขียนสุราไร้เทียมทาน 2

周木楠 Zhou Munan เขียน

เป่าเป่า แปล

จำนวน 312 หน้า

ราคา 329 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 เมษายน 2566

Published originally under the title of 少年白马醉春风 Shao Nian Bai Ma Zui Chun Feng

Copyright © 周木楠 Zhou Munan

Licensed edition rights under license granted by

Easy Reading Globe Publishing Limited,

Licensed edition copyright © 2023 Jamsai Publishing Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3055-4

ภาพประกอบ Scykiazor

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.enter-books.com

editor@enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

ไปหีสั่งจวินออกเดินทางจากบ้านมุ่งหน้าสู่เมืองเทียนฉี
สำหรับเขาเป้าหมายของการเดินทางไกลครั้งนี้มีเพียงสองอย่าง
หนึ่งคือสอบเข้าสำนักศึกษาและกราบเป็นศิษย์ของหลี่เซียนเซิงผู้ไร้เทียมทาน
สองคือหาโอกาสไปดื่มสุราชีวิตู้ไปอันโด่งดังสักครา
ทว่าทั้งสองอย่างกลับยากเย็นกว่าที่คาดไว้
เพราะดูเหมือนผู้คนมากมายจะคอยจับขวางการดื่มชีวิตู้ไปของเขาอยู่ร่ำไป
มีหน้าข้าราชการสอบเข้าสำนักศึกษาที่ยังเริ่มด้วยห้วงใจประหลาด
ไม่สอบนุ่น ไม่สอบบู๊ แต่จงแสดงความสามารถที่น่าสนใจ!
เรื่องน่าสนใจนอกเหนือนุ่นบู๊ คนอย่างไร้หีสั่งจวินมีหรือจะทำได้
กว่าการสอบของสำนักศึกษาย่อมมีแต่คนไม่ธรรมดา
ทั้งราชานักพนันผู้งามหยาดเยิ้ม คนสกุลจูก่อผู้ใช้วิชาลึกลับ
หรือแม้แต่สหายนาม ‘เยี่ยตังจิว’ ที่พบในสนามสอบก็ทำเรื่องน่าสนใจได้ไม่แพ้กัน!

เข้าสู่โลกจินตนาการ

ทดลองอ่าน

วรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-06-3055-4

9 786160 630554

ราคา 329 บาท